

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣΙΒ' ΕΤΟΣ 23^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15—31 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1909 | ΑΡΙΘΜΟΣ 962

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΕΙΣ ΔΙΩΓΜΟΝ

ΤΙΤΑΟΣ θὰ φανῆ περίεργος εἰς τόπον ὅπου τὰ φιλανθρωπικὰ σωματεῖα αὐξάνουν καὶ πολλαπλασιάζονται καθ' ἡμέραν καὶ ὅπου εἰς τὰς γυναῖκας, ὡς μόνον δικαίωμα δράσεως, ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ των ἀνεγνωρίσθη, πολλὰ τώρα ἔτη, ἢ ἐξάσκησις τῆς φιλανθρωπίας.

Καὶ τὸ δικαίωμα αὐτὸ τὸ ἐξήσκησαν τόσον καλά καὶ μὲ τοιοῦτον ἐνθουσιώδη φανατισμόν, ὥστε εἰς διάστημα ὀλίγων ἐτῶν ἀπὸ ἐνὸς μόνου νοσοκομείου καὶ ἐνὸς πτωχοκομείου ποῦ ὑπῆρχαν, ἰδρύθησαν Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες Κυριῶν, νοσοκομεῖα, φθισιατρεῖα, συσσίτια, νοσοκομεῖα παιδιῶν, σύλλογοι περιθάλψεων, σύλλογοι εὐποιίας, ἄσυλα ἀνιάτων, ἄσυλα ἀστέγων, ἄσυλα ἐργατιδῶν, σταθμοὶ βοηθειῶν, ἐργαστήρια, σωματεῖα ποῦ πανδρεύουν πτωχὰ κορίτσια καὶ ποῦ προστατεύουν γέροντας ὑπηρέτας, ἄσυλα καὶ κήποι μικρῶν παιδιῶν, ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα, σχολεῖα τυφλῶν, σχολεῖα Κυριακὰ διὰ τὰς ἐργάτιδας, σύλλογοι προστασίας καὶ ἄλλα.

Μία ὠραία ἀνθησις φιλανθρωπίας, ποῦ ἐκτείνεται εἰς κάθε ἀνάγκην εἴτε στερήσεων καὶ πόνων φυσικῶν, εἴτε προφυλάξεως καὶ ὑγείας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ μυαλοῦ, εἴτε προβλέψεως διὰ τὸ μέλλον.

Αἱ γυναῖκες μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν, ἢ ὅποια τὰς χαρακτηρίζει, ἐρρίφθη-

σαν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἔκαμαν ἀληθινὰ θαύματα Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ χωρὶς κεφάλαια καὶ χωρὶς μεγάλας δωρεὰς ἤρχισαν ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραία ἔργα καὶ προώδευσαν, καὶ κατῴρθωσαν νὰ ἀνταποκριθῶν εἰς τὸν προορισμὸν των καὶ νὰ βοηθήσουν τὴν πάσχουσαν καὶ πονοῦσαν καὶ δοκιμαζομένην μερίδα τῆς κοινωνίας μας.

Ἄλλ' ἢ κοινωνία αὐτή, ἢ μᾶλλον ἐν μεγάλῳ μέρει αὐτῆς, δὲν ἀντελήφθη, δὲν ἐνόησεν ὡς τώρα ὅτι ἂν πενήντα ἢ ἑκατὸν κυριαὶ ἐδημιούργησαν ἀπὸ τίποτε μίαν τοιαύτην κλίμακα φιλανθρωπικῆς ἐξελίξεως, ἐὰν αἱ κυριαὶ αὐταὶ θυσιάξουν καιρὸν καὶ κόπους καὶ ἡσυχίαν καὶ χρήματα καὶ ἐτάχθησαν στρατιῶται τοῦ καλοῦ καὶ τῆς εὐποιίας, δὲν ἔχουν ὅμως καμμίαν μυστηριώδη δύναμιν, ἀλλ' οὔτε κανένα μαγικὸν ραβδί, τὸ ὅποιον νὰ κτυποῦν εἰς τὴν πέτρα καὶ νὰ κάμνουν νὰ ἀναβλύξῃ χρυσάφι. Φυσικὰ ἢ συντήρησις τῶν σωματείων αὐτῶν ἀπαιτεῖ συμμετοχὴν ὅλων τῶν δυναμένων, συμμετοχὴν ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, διότι ὅλοι ἀδιακρίτως ἔχομεν καθήκοντα πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς πάσχοντας, ὅλοι ὀφείλομεν εἰς τὸν προϋπολογισμόν τῶν ἐξόδων μας νὰ μὴ λησμονοῦμεν καὶ τὸ μερίδιον, τὸ ὅποιον χρεωστοῦμεν εἰς τὴν δυστυχίαν.

Καὶ ὄχι μόνον, ἐκτὸς ἐνὸς στενοῦ κύκλου, ὁ ὅποιος δίδει πάντοτε καὶ εἰς ὅλα, δὲν συνεισφέ-

ρουν οί πολλοί, ἀλλὰ καὶ με ὕφος καὶ ἀπαιτητικότητα μεγάλων τουλάχιστον τῆς φιλανθρωπίας εὐεργετῶν ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὰ διάφορα σωματεῖα ἄμεσον συνδρομήν, εἴτε δι' ἰδικούς των συγγενεῖς πτωχοῦς, ὑπὲρ τῶν ὁποίων δὲν ἐννοοῦν νὰ δαπανήσουν, εἴτε δι' ὑπηρέτας καὶ οἰκείους των.

Εἶμαι μέλος πολλῶν σωματείων καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἀπαιτητικότης μερικῶν ἀνθρώπων τῆς κατηγορίας αὐτῆς καταπλήττει καὶ φέρει εἰς τὸ ἀπροχώρητον τὰ διάφορα σωματεῖα. Εἰς τὸ Ἄσυλον, ἔξαφνα, τῶν Ἀνιάτων, τὸ ὁποῖον με ἐλαχίστους πόρους διατηρεῖ ὑπὲρ τοὺς ἐβδομήκοντα δυστυχεῖς, δὲν περὶ ἡμέρα ποῦ νὰ μὴ ζητῆται καὶ μία κλίνη, ποῦ νὰ μὴ παρουσιάζεται καὶ εἰς πάσχω, ζητῶν στέγην καὶ περίθαλψιν. Καὶ οἱ μὲν πράγματι πτωχοὶ καὶ ἔρημοι περιμένουν νὰ κενωθῇ κλίνη, νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδική των σειρά.

Ἄλλ' ὅσοι ἔχουν συγγενεῖς εὐπόρους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ τοὺς ξεφορτωθοῦν, στέλλονται ἐκεῖ ἀπαιτητικοί, ἐπιβαλλόμενοι, ὑπάρχει δὲν ὑπάρχει θέσις, ὑπάρχουν δὲν ὑπάρχουν χρήματα, εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἀνιάτοι, ἀνάγονται ἢ δὲν ἀνάγονται αἱ ἀσθενεῖαι των εἰς τὰ εἶδη τῶν παθήσεων, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀνεκταὶ εἰς συμβίωσιν με τοὺς ἄλλους ἰσοβίως πάσχοντας.

Ἄλλοιόμιον δὲ εἰς τὰς κυρίας, ἐὰν ἀπαντήσουν ὅτι δὲν ὑπάρχει θέσις, ἢ ὅτι δὲν δύνανται νὰ δεχθοῦν ἀσθενεῖς ἀπὸ μολυσματικὰ νοσήματα ἢ ἀπὸ παθήσεις ἐπικινδύνους διὰ τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι κάποτε ἐστάλη καὶ ἐγκατελείφθη πρὸ τῆς θύρας εἰς γέρον, ὁ ὁποῖος ἐπασχεν ἀπὸ φρ κτὸν νόσημα. Ποῖος ἦτο, ποῖος τὸν ἔφερε, δὲν ἤξευρε καιεῖς, ἀλλ' οὔτε ὁ ἴδιος ἔλεγε. Μετ' ὀλίγον ἀνεκαλύφθη, ὅτι εἶχε θυγατέρα λαμπρὰ ἀποκατεστημένης, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι τὸν εἶχαν βαρυνθῆ καὶ διὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν τὸν ἔρριψαν εἰς τὸ Ἄσυλον. Ἄλλος τελευταίως ἔφερε καὶ ἀφήκεν εἰς τὸ Ἄσυλον μίαν παράφρονα. Φυσικὰ ἡ θέσις τῆς ἦτο εἰς τὸ Δρομοκαῖτειον, ὁπόθεν καὶ εἶχεν ἀποπεμφθῆ, διότι οἱ συγγενεῖς τῆς, ἀνθρωποι εὐποροὶ, δὲν ἠθέλαν νὰ πληρώουν. Ἐρρίφθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸ Ἄσυλον, ἀδιάφορον ἂν οἱ δυστυχεῖς ἀσθενεῖς διατρέχουν χιλίους κινδύνους, ἂν τὸ προσωπικὸν εἶνε ἀναρμόδιον διὰ τὴν περίθαλψιν τρελλῶν, ἂν ὁ καινισμὸς τοῦ Ἄσουλου ἀπαγορεύει τὴν εἰσαγωγήν τρελλῶν.

Αἱ κυρίαὶ ὀφείλουν ν' ἀλλάξουν καινισμὸν, νὰ μεταρρυθμίσουν τὸ Ἄσυλὸν των, νὰ εὔρουν πόρους, ὅπου θέλουν, διὰ ν' ἀπαλλάτουν ἀπὸ φροντίδας καὶ ἔξοδα ἀνθρώπους, ποῦ φροντίζουν

μόνον διὰ τὰς ἐργασίας των, διὰ τὰς διασκεδάτων καὶ διὰ τὰ συμφεροντά των.

Καὶ ἐπειδὴ αἱ κυρίαὶ ὄχι μόνον τοῦ Ἄσουλου, ἀλλὰ ὅλων τῶν σωματείων δὲν ἔμπορουν, φυσικὰ, νὰ ἀνταποκρίνονται εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀπαιτήσεις, ὑβρίζονται καὶ ἐξευτελίζονται καὶ ἀπογοητεύονται καὶ χάνουν τὸ θάρρος των καὶ πολλαὶ παραιτοῦνται ἀηδιασμένα.

Κηρύσσεται δὲ καὶ πόλεμος κατὰ τῆς φιλανθρωπίας, ἀκριβῶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦς, οἱ ὁποῖοι ποτὲ των δὲν ἔδωκαν οὔτε λεπτὸν δι' αὐτὴν, ἀλλ' οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν διὰ τοὺς ἰδικούς των. Ἐρωτήσατε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦς, εἰς ποῖα σωματεῖα ἐπλήρωσαν ποτὲ συνδρομήν, τί ἔχουν καὶ αὐτοὶ ὡς ἀνθρωποι προσφέρει διὰ τοὺς δυστυχεῖς ὁμοίους των καὶ θὰ μείνουν ἀναπολόγητοι. Ἀκόμη οὔτε εἰς τὰ περυσινὰ κιβώτια τῶν Κυριῶν δὲν ἔχουν ρίψει ἔστω καὶ μιὰ δεκάρα. Καὶ ὅμως θὰ εἶνε ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν καὶ φωνάζουν καὶ διὰ τὴν δεκάρα ἀκόμη, ποῦ δὲν ἔδωκαν καὶ ὀνομάζουν τὴν φιλανθρωπίαν ληστεῖαν καὶ ἐκεῖνους ποῦ ἀγωνίζονται καὶ θυσιάζουν δι' αὐτὴν ληστές. Καὶ ὑπὸ τοιούτους ὄρους εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἡ φιλανθρωπία εἰς διωγμὸν;

K. HARPEN

ΤΟ ΕΝΔΥΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΓΙΕΙΝΗΝ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΟΥ Δ^{ος} ΑΝΘ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Α'.

ΔΕΝ ΘΑ ὀμιλήσω διὰ τοὺς συρμούς τῶν ἐνδύματων, ἀλλ' οὔτε διὰ τὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα πηγαίνουν καλλίτερα εἰς μίαν μελαχροινὴν ἢ μίαν ξανθὴν. Ἴσως, ἐὰν ἐπραγματευομένη τὸ θέμα μου ὑπὸ τὴν ἐποψιν αὐτὴν θὰ με παρηκολούθουν αἱ ἀκροάτριαί μου με περισσοτέραν εὐχαρίστησιν.

Δυστυχῶς ἡμεῖς οἱ ἰατροὶ περισσοτέραν σχέσιν ἔχομεν με τὰ φάρμακα παρὰ με τοὺς συρμούς καὶ με τοὺς στολισμούς. Καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἡ ὀμιλία μου ἴσως θὰ εἶναι ὀλίγον ἄχαρις καὶ ψυχρά, ὅπως εἶναι ὅλαι αἱ ἰατρικαὶ συνταγαὶ καὶ ὀδηγίαι.

Ὅπως δὲποτε ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ὑγιεινῆς τοῦ ἐνδύματος κάθε κατηγορίας καὶ κάθε ἡλικίας, καὶ ἐπειδὴ ἡ ὑγιεινὴ συνδέεται καὶ με τὸ κάλλος καὶ με τὴν χάριν καὶ με κάθε ἁρμονίαν καὶ εὐτυχίαν τῆς ζωῆς, δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δι-

καιολογοῦμαι, διότι σὰς προσεκάλεσα νὰ με ἀκούσετε καὶ σεῖς ἴσως δὲν θὰ μετανοήσετε, διότι εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ ἀνταποκριθῆτε εἰς τὴν πρόσκλησίν μου

Ἄλλως τε καμμία ὠραιότης, ὅσον τελεία καὶ ἂν εἶναι εἰς γραμμὰς, δὲν ἔμπορὲ νὰ συγκριθῆ με τὸ κάλλος ἐνὸς ὑγιούς καὶ ἀκμαίου σώματος· καὶ διὰ νὰ ἔχωμεν σῶμα ἀκμαῖον, σῶμα ὠραῖον πρέπει πρωτίστως νὰ ἡξεύρωμεν πῶς νὰ τὸ προφυλάξωμεν ἀπὸ τοὺς μυρίους ἀοράτους ἐχθροῦς, ποῦ τὸ περιμένουν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν, ποῦ ὡς μικρὸς ἀμορφος σχεδὸν ὄγκος σαρκὸς γεννᾶται εἰς τὴν ζωὴν.

Ὁ πρῶτος φύλαξ καὶ ὑπερασπιστὴς τοῦ μικροῦ, εὐθὺς ποῦ θὰ γεννηθῆ, καὶ θὰ καταστήσῃ τὴν γύρω του ἀτμοσφαῖραν ἀνεκτὴν εἰς τὸν τρυφερὸν ὄργανισμὸν του εἶναι τὸ ἔνδυμα καὶ ὁ περιβάλλον αὐτὸ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ. Καὶ ἐνδύματα μὲν διὰ τὸ μικρὸν ἐτοιμάζει ἡ νέα μητέρα πολλὰ καὶ ὠραῖα καὶ τὰ στολίζει με ὅλην τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν στοργὴν ποῦ τῆς ἐμπνέει τὸ φίλτρον πρὸς τὸ παιδί της. Ἄλλὰ τὰ μικροκομποτεχνήματα αὐτὰ εἶναι ἄραγε πάντοτε καὶ ὑγιεινά; Καὶ πόσες φορὲς τὸ μωρὸ δὲν κλαίει καὶ σπαράζει, εἴτε διότι τὸ ὑποκαμισάκι του τὸ πληγώνει κάπου, ὅπου ὑπάρχει κέντημα, εἴτε διότι ἡ μαῖα, ἀντὶ νὰ σκεπάσῃ ἀπλῶς θερμὰ τὸ σῶμα του, τὸ φασκίονει σφικτὰ καὶ ἀσφυκτικὰ, ὅπως ἐφάσκωναν οἱ Αἰγύπτιοι τῆς μύμης των, καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ κάθε ἐλευθερίαν κινήσεως; Ἐσκέφθη ἄρα γε ποτὲ ἡ μητέρα τί μαρτύριον ὑποφέρει τὸ μωρὸ μέσα εἰς τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο φάσκιωμα, ποῦ μεταβάλλει τὸ μικρὸν σῶμα εἰς ἓνα ὀλοστρόγγυλο καὶ μακρουλὸ κούτσουρο. Ἐσκέφθη ποτὲ τί γίνονται τὰ μικρὰ χεράκια καὶ τὰ τρυφερὰ ποδαράκια εἰς τὸ τέντωμα ἐκεῖνο τοῦ μαρτυρίου τοῦ Προκρούστου, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος μὲν ἐτελείωνεν ἀμέσως με ἓνα σωτήριον θάνατον, ἐνῶ διὰ τὰ μικρὰ διαρκεῖ νύκτες ὀλόκληρες καὶ ἡμέρες, ὅπως διαρκεῖ ἐνίοτε διὰ τὰς ἀμαθεῖς καὶ ἀπόρους γυναῖκας τὸ φάσκιωμα τοῦ μωροῦ. Καὶ ἄρα γε τὰ νεῦρα καὶ οἱ ὑστερισμοὶ καὶ οἱ σπασμοὶ τῶν παιδιῶν δὲν πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν εἰς τὸ πρῶτον αὐτὸ ἔνδυμα καὶ εἰς τὴν κακομεταχείρισιν τοῦ τρυφεροῦ σώματος ἀπὸ αὐτὴν τὴν μητέρα, ἡ ὁποῖα ἀπὸ ἀμάθειαν βασανίζει τὸ παιδί, ποῦ ἀγαπᾷ καὶ βασανίζεται καὶ αὐτὴ καὶ ἀγρυπνεῖ καὶ ὑποφέρει, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν αἰτίαν τῶν θρήνων καὶ τῶν δακρῶν του.

Ἐκτὸς ὅμως ὅλων αὐτῶν τῶν βασανιστηρίων, τὰ ὁποῖα ἡ μητέρα, παρακολουθοῦσα τὰς συμβουλάς τῆς γιαγιάς ἢ καὶ τῆς μαίας, ἐπιβάλλει εἰς τὸ παιδί της, γίνεται καὶ ἀφορμὴ νὰ

Η ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ALDERBURGH
δοκτορέσσα Elisabette Garrett Anderson

περικλείεται τὸ τρυφερὸν αὐτὸ πλάσμα μέσα εἰς θήκην κλεισμένην, θήκην ἢ ὁποῖα, ὄχι μόνον ἐμποδίζει τὴν ἐλευθερὰν κυκλοφορίαν τοῦ ἀέρος, ἀλλὰ καὶ κρύπτει πᾶσαν δυσωδίαν καὶ ἀκόμη ἐμποδίζει καὶ κάθε αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν καθαριότητος, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔχει μεγάλην ἀνάγκην τὸ παιδί. Διὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους πρέπει νὰ προτιμᾶται ἡ ἐλευθερὰ ἐνδυμασία τῶν παιδιῶν, ἡ λεγομένη Ἀγγλική. Αὐτὴ, ὄχι μόνον ἀφίνει τὰ μικρὰ μέλη τοῦ παιδιοῦ νὰ κινῶνται ἐλευθέρως καὶ νὰ ἀναπτύσσονται ὁμαλῶς, ἀλλὰ καὶ ἐλευθερίαν ἀφίνει εἰς τὴν νέαν μητέρα νὰ ἐπιβλέπη εὐκολώτερον τὴν ὅλην καθαριότητα τοῦ παιδιοῦ της.

Ἡ ἐνδυμασία αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία ὑποκαμισάκια, τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ πανὶ λεπτὸν καὶ προτιμᾶται τὸ πολλάκις πλυμμένον, τὸ δεύτερον ἀπὸ φανέλλα καὶ τὸ τρίτον ἀπὸ πικὴ χονδρὸν. Τὰ τρία αὐτὰ ὑποκαμισάκια ἀνοίγουν ἀπὸ πίσω. Ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὰ ἡ χρῆσις κομβίων. Πρέπει ἀπλῶς νὰ δένονται ὀπίσω με κορδόνια λεπτὰ διὰ νὰ μὴ φέρουν καμμίαν στενοχωρίαν ἢ κάκωσιν εἰς τὸ λεπτὸν καὶ τρυφερὸν δέρμα τοῦ παιδιοῦ. Μεταξὺ τοῦ πρῶτου ὑποκαμισοῦ καὶ τοῦ δευτέρου θέτομεν ζώνην ἀπὸ φανέλλαν μαλακὴν, ἡ ὁποῖα χωρὶς νὰ σφίγγῃ καὶ νὰ πιέξῃ τὸν θώρακα φέρει θερμοκρασίαν ὁμαλὴν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ παιδιοῦ. Τὴν ζώνην αὐτὴν μετὰ τὸν πρῶτον μῆνα τὴν ἀνικαθιστῶμεν με ἄλλην

ἀπὸ πανὶ χονδρό. Τὰ τρία αὐτὰ ὑποκαμισάκια δι' εὐκολίαν μεγαλειτέραν εἰσέρχονται τὸ ἓνα μέσα εἰς τὸ ἄλλο καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ παιδί ἐνδύεται συγχρόνως καὶ τὰ τρία χωρὶς νὰ βασανίζεται. Διὰ τὸ ἐπίλοιπον σῶμα τοῦ παιδιοῦ μεταχειρίζομεθα τρία παντὰ τετράγωνα τὰ ὁποῖα διπλώνομεν εἰς σχῆμα τριγώνου, τὸ πρῶτον εἶναι μαλακὸν βαμβακερὸν, τὸ δεύτερον ἀπὸ φανέλλα καὶ τὸ ἔξω ἀπὸ πανὶ χονδρὸν ἢ πικέ· τὰ τρία αὐτὰ παντὰ στηρίζομεν με' μίαν παραμάναν ὀπισθεν εἰς τὴν ράχην τοῦ παιδιοῦ ἐπὶ τῶν τριῶν ὑποκαμισῶν ἀπὸ τὸ μεγαλιτέρον μέρος τοῦ τριγώνου, ἡ δὲ κορυφή τοῦ τριγώνου φέρεται πρὸς τὰ ἔμπρὸς μεταξὺ τῶν σκελῶν τοῦ μωροῦ, τὰ δὲ ἄλλα δύο ἄκρα αὐτοῦ τὰ διασταυροῦμεν ἔμπρὸς καὶ τὰ κερφόνομεν ὀπίσω με' μίαν παραμάναν. Τὰ μικρὰ ποδαράκια τὰ ἐνδύομεν με' κάλτσαις μάλλινας λευκαῖς. Ἐπάνω δὲ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ φοροῦμεν εἰς τὸ παιδί ἓνα φόρεμα μακρὸ ἀπὸ φανέλλα δίχως μανίκια καὶ ἔπειτα ἄλλο ἔξωτερικὸν ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους.

Ὅπως βλέπετε λοιπὸν σχεδὸν ὅλη μας ἡ προσοχὴ θὰ στραφῆ πρωτίστως εἰς τὰ μαλακὰ ὑφάσματα, τὰ πολλάκις πλυμμένα καὶ μεταχειρισμένα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ κάμωμεν τὰ ὑποκαμισάκια καὶ τῆς πάνες των. Ἐπειτα εἰς τὴν εὐρυχωρίαν ποῦ πρέπει νὰ ἔχη τὸ σῶμα των, ἐκτὸς τῆς μέσης, ἡ ὁποία πρέπει νὰ φασκιώνεται καλά, καθὼς προείπομεν, διὰ νὰ συγκρατῆ τὴν σπονδυλικὴν στήλην καὶ νὰ διατηρῆ θερμὰ τὰ νεφρά, τὸν στόμαχον καὶ ἐν γένει τὰ σπλάγχνα.

Βλέπετε ὅτι ὁ κορσές, ὁ τόσον κατηγορηθεὶς, ὁ τόσον συκοφαντηθεὶς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν κούνια δι' ἀγόρια καὶ κορίτσια καὶ μᾶς παρακολουθεῖ εἰδικώτερον ἡμᾶς, ὀλιγώτερον τοὺς αἰδρας ὡς ζῶν, μέχρι τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς παρακμῆς τῆς ζωῆς μας.

Διότι τί ἄλλο εἶναι τὸ φάσκωμα τῆς μέσης τοῦ μικροῦ με' τὸ χονδρὸ ἐκεῖνο ὑφάσμα παρὰ ἓνα εἶδος κορσέ; Καὶ τί ἄλλο κάμνει ὁ κορσές αὐτὸς παρὰ νὰ κρατῆ τὸ σῶμα ἴσιο καὶ νὰ τὸ προφυλάττῃ ἀπὸ κάθε εἶδους κινδύνους. Καὶ ἐφ' ὅσον τὸ παιδί μεγαλώνει καὶ τὸ βρέφος καὶ τὸ νήπιον γίνεται νεάνις δὲν πρέπει ἄρα γε νὰ διατηρήσῃ τὸ στήριγμα ἐκεῖνο τῆς μέσης, τὸ ὁποῖον περιορίζει καὶ συγκρατεῖ τὰς σάρκας, διατηρεῖ τὴν εὐθειαν τῆς σπονδυλικῆς καὶ προφυλάττει τὰ ὄργανα;

Νομίζω ὅτι ἐὰν ἡ ὀρθοπεδικὴ τῶν ἐκ φύσεως στρεβλῶν σωμάτων ἐπενέβαιεν ὀλίγον καὶ εἰς περιποίησιν καὶ τῶν ὑγιῶν τοιούτων, θὰ εἴχαμεν πολὺ ὀλιγώτερον ἀριθμὸν καμπουρήδων, καὶ ἐν

γένει ἀνθρώπων καὶ μάλιστα γυναικῶν κακοκαμωμένων σωματικῶς, με' ὧμους σηκωμένους, με' στήθη βαθουλωμένα, με' ἰσχία παραμορφωμένα καὶ με' κινήσεις καὶ στάσεις χωρὶς καμμίαν ἁρμονίαν καὶ χάριν.

Ρίψετε ἓνα βλέμμα εἰς ἓνα δημόσιον περίπατον μίαν Κυριακὴν, καθ' ἣν συνήθως ἐξέρχονται αἱ λαῖκαί μας τάξεις. Θὰ ἴδητε τὰ σώματά των καὶ θὰ ἀπελπισθῆτε διὰ τὴν κατάστασίν των. Ἄχαρα, κυρτωμένα με' κινήσεις σπασμένας, με' κεφάλια σκυφτά, συχνὰ ἦγχοι ἄπλαστοι καὶ κακοσχηματισμένοι, με' βάδισμα βαρὺ καὶ ἄρρυθμον, κάθε ἄλλο φαίνονται παρὰ ὅ,τι ἀνῆκουν εἰς τὴν φυλὴν ποῦ ἔδωκε τὰ πρότυπα τῶν Καρνατίδων καὶ τῶν θηλυκῶν θεῶν καὶ μουσῶν ποῦ βλέπομεν εἰς τὰ μουσεῖα μας.

Καὶ ὅμως ἀνῆκουν εἰς τὴν ἰδίαν φυλὴν με' τὰ πρότυπα ἐκεῖνα, ὅπως ἀνῆκουν εἰς τὴν ἰδίαν σύγχρονον Ἑλληνικὴν κοινωσίαν τῶν τάξεων, αἱ ὁποῖαι ζοῦν καὶ ἐνδύονται καὶ μεγαλύνουν κατὰ τοὺς καιónας τῆς ὑγιεινῆς καὶ εἰς τὴν διαίταν καὶ εἰς τὸ ἐνδυμα ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας μέχρι τῆς ἀκμῆς καὶ τοῦ γήρατος.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

ΥΠΑΡΧΕΙ μία παροιμία ποῦ λέγει: "Ὅταν τὸ τέλος εἶναι καλὸ, ὅλα καλά. Δὲν ὑπάρχει νομίζω καὶ ἡ ἀντίστοιχος, ὅταν δηλαδὴ τὸ τέλος εἶναι κακὸ, ὅλα κακά· φυσικὰ ὅμως ἐννοεῖται.

Ἡ ἡμέρα μας τοῦ Barrage ποῦ εἶχεν ἀρχίσει τόσον εὐχάριστα καὶ ἀπολαυστικά, ἐτελείωσε με' ἀηδίαν, κούρασιν καὶ ἀπογοήτευσιν. Τὸ πανηγύρι τῶν ἰθαγενῶν, ἡ Παναγία ποῦ ἔκλαιε διὰ νὰ μεταδίδη ὀφθαλμίας εἰς μᾶτια γερὰ καὶ χρήματα εἰς κατεργάρηδες, ἓνα κακὸ πρόγευμα, μία ἀτελείωτη διαμονὴ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου με' ὅλο τὸ ἀηδιαστικὸν καὶ βρωμερὸν πλῆθος τῶν πανηγυριστῶν καὶ μία ἐπιστροφή με' σιδηρόδρομον μοιότονος καὶ κουραστικῆ. Ἰδοὺ πῶς ἐτελείωσεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσει τόσον ὠραία καὶ ἀπολαυστικά.

Τὸ θέαμα ἐν τούτοις εἰς τὸν σταθμὸν τόσοσὺν κόσμου ἰθαγενοῦς ἐπαρουσίαζεν ἀρκετὸν εἰδιαφέρον. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν εἶχα ἰδεῖ ὡς τὴν ἡμέραν ἐκείνην τόσο πλῆθος ἐιτοπίων μαζῆ, δὲν εἶχα ἀκούσει τόσα ἀράπικα, δὲν εἶχα ἰδεῖ τόσα πρόσωπα γυναικῶν ἀπὸ κοντά, ξεσκέπαστα, ὅσον ἐκεῖ. Ὅ,τι ἀπὸ μακρεια καὶ ὡς μυστηριώδεις φευγαλέαι σκιαὶ μοῦ εἶχε φανῆ κάτω ἀπὸ

Ο Χ. ΩΜΟΛΛ

Τέως διευθυντῆς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς ἐν Ἀθήναις.

τὸ μαῦρο σκέπασμα τόσο γραφικὸν καὶ ἔμμορφον, τώρα ἀπὸ κοντὰ μοῦ ἐφαίνετο ἄσχημο καὶ συχνὰ ἀποκρουστικὸν καὶ ἀηδές.

Πλῆθος ἀπὸ γυναῖκες, σκλάβες καὶ κυρίες καὶ παιδιὰ, ἐφώναζαν, ἀλάλαζαν, ἐγέμιζαν τὸν αέρα με' ἓνα θόρυβον ποῦ δὲν ὠμοίαζεν οὔτε με' φωνῆς φυσικῆς ἀνθρώπων, οὔτε με' γλωσσῶν συνηνοήσεως, οὔτε με' κανενὸς ζῶου ἢ πουλιοῦ κργωμῶς. Κάτι ἀναρθρον, τραχὺ καὶ γρηγόρων, μία κτυπητὴ ἀέναος κινήσις γλωσσῶν πρὸς τὸν οὐραστικόν, με' τὸ ὡς τὸ μόνον σύμφωνον μέσα εἰς ἓνα ἀνακάτωμα ἀπὸ ἦχους, ὅχι γλυκεῖς καὶ εὐφωνικούς, ἀλλὰ τραχεῖς καὶ δυσαρέστους, ἰδοὺ τὸ ὄργανον τῆς συνηνοήσεως τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Μιλοῦν ἢ μᾶλλον φωνάζουν ὅλοι μαζῆ καὶ ὅμως κατορθοῦν νὰ συνηνοοῦνται. Λί δούλοι καὶ οἱ δούλοι, μαῦροι ἀηδεῖς καὶ βρώμικοι ἀλαλάζουν κυριολεκτικῶς ὅταν ὁμιλοῦν πρὸς τὰς κυρίας των. Φαίνονται ὅταν νὰ μαλόνοιν διαρκῶς, σὰν νὰ ἐτοιμάζωνται νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν. Με' κρικὸς χονδρούς ἀπὸ μέταλλα ὡς καὶ ἀπὸ γυαλὶ εἰς τ' αὐτὰ καὶ εἰς τὰ μαῦρα καὶ λιπόσαρκα μπράτσα, κάποτε καὶ εἰς τὰ πόδια, μία δυὸ καὶ εἰς τὰ ἄκρα τῆς μύτης, με' ἄσχημα καὶ κακοχρωματισμένα φορέματα, με' ἄσπρα τουλουπάνια εἰς τὰ κεφάλια, ποῦ ἔδει χυαν ἀκόμη μαυρίτερα τὰ πρόσωπα των, ἔσυραν ἀπὸ τὰ χέρια παιδάκια ἢ ἐψώνιζαν ἀπὸ γυρολόγους διάφορα μικροπράγματα, πάντοτε ἄγρια καὶ ἀπειλητικά. Ἡ κυρίες, μεταξὺ τῶν ὁποίων σπανίως ἐβλεπε κανεὶς ἰόστιμα πρόσωπα, ἔτρωγαν διαρκῶς κουλούρια, ἄλλες ἐξεζούμαζαν με' τὰ χέρια των πορτοκάλλια καὶ ἄλλες ἐμισούλιζαν ζαχαρωτά. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ παιδιὰ με' μάτια πονεμένα. μητέρες ἐπίσης μισοτυφλωμένες καὶ πλῆθος ἀπὸ τυφλοὺς, ἰδίως ἀνδρας. Ἡ αἴθουσα τοῦ σταθμοῦ ὅλη γεμάτη ἐβρωμοῦσεν ἀπελπιστικά. Ἐξω τριγύρω παντοῦ τὰ ἴδια. Ἀπὸ κοντὰ τὸ θέαμα φρικτόν, εἰς ἀπόστασιν, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔφθανεν ἡ ὄσμη καὶ δὲν ἠκούοντο τὰ ἄγρια ξεφωνητά, γραφικῶτον.

Εἰς τὸ ἀντίκρυ μέρος τοῦ σταθμοῦ τείχη ὀλόκληρα ἀπὸ σάκκους βαμβάκι. Τοποθετημένα σύμμετρα καὶ κανονικά, ὁμοιάζουν ὀχυρώματα τῆς ἀπεράντου ἐκτάσεως, τὴν ὁποίαν δὲν διακόπτει καμμία καμπύλη, κανένα ὑψωμα γῆς, καμμία ἔστω καὶ μακρυνὴ σκιά λόφου ἢ βουνοῦ.

Ἐξαφνα ἓνα τραῖνο σφυρίζει ἀπὸ μακρεια καὶ πρὶν νὰ τὸ πολυκαταλάβωμεν περνᾷ ὀρμητικὰ σὰν μαῦρος ὄφιν ἀπ' ἔμπρὸς μας με' θόρυβον καὶ ξεφυσήματα μαινομένου τέρατος καὶ σταματᾷ ἀντικρὺ, κοντὰ εἰς τὰ βαμβάκινα

ὀχυρώματα. Ἐντὸς δευτερολέπτου ἓνα λευκὸ σύμπλεγμα ἀνθρώπων ἀποσπάται ἀπὸ τὸ συγκεντρωμένον πλῆθος τοῦ σταθμοῦ, διασκελίζει τὰ σίδερα καὶ με' μίαν ταχύτητα ποῦ ζαλίζει, ὄρμα εἰς τοὺς σάκκους τοῦ βαμβακιοῦ.

Τί ἔγινε, πῶς τὰ σκοτεινὰ ὑψώματα ἀρπάζοντο ἀπὸ τῆς λευκῆς σκιάς, τακτικά, μεθοδικά, γρηγόρα, με' τοὺς ἄσπρους πτυχωτοὺς μανδύας ριγμένους εἰς τοὺς ὤμους, ποῦ ἀνεμίζουν σὰν μεγάλα πτερὰ κολοσσαίων πουλιῶν, με' τὰς ρυθμικὰς κινήσεις, με' τὴν χάριν τῶν λεπτῶν καὶ ἐλαστικῶν σωμάτων, κάτω ἀπὸ ἓνα στακτερὸν ἥλιον, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγραφῆ. Εἶναι μία φωτεινὴ εἰκὼν, γεμάτη ζωὴν καὶ κίνησιν καὶ γραφικότητα, ποῦ θα ἐζήλευαν καὶ ποῦ θὰ ἐφιλοδοξοῦσαν νὰ ζωγραφίσουν οἱ μεγαλύτεροι ζωγράφοι τοῦ κόσμου.

Καὶ τὸ θέαμα αὐτὸ με' ἀποζημιώνει κάπως ἀπὸ ὅλες τῆς ἀηδίας τῶν μεταμεσημβρινῶν ὠρῶν τῆς ἡμέρας αὐτῆς. Ὅταν φεύγωμεν ἀπὸ τὸ Barrage ἢ εἰκὼν αὐτὴ μᾶς παρακολουθεῖ εἰς ὅλον τὸν μοιότονον δρόμον, ἀκόμη καὶ ὅταν μετὰ μίαν ὠραν φθάνωμεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Καίρου τὸν πολυθόρυβον. Εἶναι τὸ ἀντίδοτον κατὰ τῆς ἀνίας καὶ κάποιος στενοχωρίας ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει πλέον καμμίαν σχέσιν με' τὸ Barrage.

Τὸ βράδν αὐτὸ θὰ παιχθῆ ἡ «Νέα Γυναῖκα» ἀπὸ τὸν θίασον τοῦ Σαγιῶρ. Ἐπροσπάθησα νὰ ἀποφύγω τὴν νεῦν αὐτὴν συγκίνησιν, νὰ ἀποτρέψω τὸν θιασάρχην ἀπὸ τὴν παράστασιν, ἀλλὰ κόπος χαμένος. Ἀφοῦ περιελήφθη εἰς τὸ πρόγραμμα, ἀφοῦ εἶχεν ἀναγγεληθῆ, ἔπρεπε καὶ νὰ παιχθῆ. Ὡστε δὲν θὰ ἀπελάμβανα τὸ τα-

ξείδι αυτό, χωρίς συγκινήσεις φιλολογικές, χωρίς ανησυχίες, όπως συνήθως απολαμβάνω τα ταξίδια μου, σωστές άσεις εις την πολὺ ἀπησχολημένην πάντοτε καὶ πολὺ κουρασμένην ζωὴν μου.

Καὶ δὲν ἦτο βέβαια πρώτη φορά πού θὰ ἐπαίζετο ἡ «Νέα Γυναίκα», ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη παιχθῆ καὶ κατ'ἐπανάληψιν κριθῆ ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν. Ἐν τούτοις ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα μία συγκίνησης, μία ἀνησυχία, μία στενοχωρία μὲ ἐκυρίευν. Πῶς θὰ τὴν ἐπαίζαν; Πῶς θὰ ἐφαίνετο ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τοὺς θετικούς τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν ἀριθμῶν καὶ εἰς τὰς κυρίας αὐτὰς πού καλοπερνοῦν καὶ ζοῦν ἀμέριμνα, ἐπαναπαυμένες εἰς τὰ χρυσὰ κέρδη τῶν τιμίων καὶ ἐργατικῶν ἀνδρῶν των, εἰς τῆς φροντίδες τοῦ νοικοκυριοῦ των, εἰς τὰ ὠραία των φορέματα καὶ κοσμήματα!

Ὅταν, μίαν ὥραν ἀργότερα, εὐρέθην εἰς τὸ θέατρον τῆς Ἐξβεκίας, παρετήρησα μίαν ξεχωριστὴν ζωηρότητα καὶ κίνησιν καὶ ἔξω καὶ μέσα. Οἱ ἠθσοιοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἦσαν ἔτοιμοι καὶ τὸ *bouidoir* τῆς κ. Μερμιδώφ εἶχε συγκυρισθῆ. Θεέ μου! Τί ἐπιπλα καὶ τί καλαισθησία! Ποῦ τὰ θαυμάσια σαλονάκια τοῦ Συντάγματος, εἰς τὰ ὁποία εἶχαν μεταδώσει καὶ μίαν νόταν τῆς πραγματικῆς γυναικείας ζωῆς πράγματα καὶ κομψοτεχνήματα τοῦ ἰδιοῦ μου σπιτιοῦ.

Εἶχα ζητήσῃ μίαν εἰκόνα Παρθενῶνος καὶ δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ εὐρεθῆ πουθενά. Ἄν θέλετε πυραμίδες πολὺ εὐχαρίστως, μοῦ εἶχεν εἰπεῖ ὁ φροντιστὴς τοῦ θεάτρον. Μὰ Παρθενῶνα! Πῶς θέλετε νὰ εὐρεθῆ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Τὸ λογοπαίγμιον ἦτο ἔξυπνο καὶ ὄλοι ἐγελάσαμεν. Χάρις ὅμως εἰς τὸν κ. Χέλμην, τὸν γνωστὸν συμπαθέστατον κωμικὸν ἀπέκτησα τὸν ζητούμενον Παρθενῶνα, ζωγραφισμένον εἰς ὀλίγες ὥρες.

Ἄλλὰ ἠθέλαμε καὶ ἓνα Ἑρμῆν καὶ μερικὰ ἀγάλματα καὶ προπλάσματα καὶ εἰκόνες, διὰ τὸ καλλιτεχνικὸν ἐργαστήριον τῆς Μαρίας.

Μείνετε ἡσυχῇ, μοῦ εἶχεν εἰπεῖ ὁ φροντιστὴς καὶ εἶχα μείνει ἡσυχῇ. Ἄλλως τε δὲν ἤμπορούσα νὰ φαντασθῶ ὅτι τὸ Κάϊρον δὲν θὰ εἶχε καὶ κανένα Ρωμῆον ἔμπορον εἰκόνων, ὁ ὁποῖος νὰ δανεῖξῃ εἰκόνας καὶ νὰ ἔχῃ δωρεὰν εἴσοδον, κατὰ τὰς συνηθείας τῶν θεάτρον. Μὰς ἔλειπεν ἡ ποδὶα τῆς ζωγράφου, τὴν ὁποίαν ἐπροθυμοποιήθη νὰ δανεῖσῃ ἡ συμπαθεστάτη καλλιτέχνις μας κ. Φλωρὰ Καραβία. Οἱ τζαμπατζήδες ἐφορμούσαν εἰς τὰ παρασκήνια, ἔγραφαν μπιλιετάκια καὶ μερικοὶ ἐξητοῦσαν θεωρεῖα. Ὁ Σαγιῶρ

διὰ νὰ τοὺς ξεφορτώνεται ἀπαντοῦσεν ὅτι ἡ κ. Παρρὲν δὲν ἐπιτρέπει καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ ἀφελείᾳ των θὰ ἐπίστευαν ὅτι ὄλαι αἱ εἰσπράξεις τῆς βραδείας θὰ ἐγέμιζαν τὸ βαλάντιον τῆς συγγραφῆς.

Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι κάποια κρίσις κεραυνοβόλος τοῦ ἔργου, ὠφείλετο εἰς τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀρνησιν θεωρεῖον ἀπὸ τὸν Σαγιῶρ.

Τὸ θέατρον τῆς Ἐξβεκίας ἐγέμισε, τὰ θεωρεῖα ἦσαν πυκνοφορτωμένα ἀπὸ ὠραίας κυρίας. Ἄλλ' ἡ αὐλαία δὲν ἐσηκόνετο, διότι, τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἶχα ἀνακαλύψει ὅτι ἀντὶ ἀγαλλμάτων καὶ προπλάσμάτων διὰ τὸ ἐργαστήριον τῆς καλλιτέχνιδος, δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο παρὰ τρεῖς γλάστρες ἀπὸ γύψο μὲ χρωματισμένα κυδῶνια μέσα, ὅταν ἐκεῖνα πού ἔβαζαν μιά φορά κ' ἔναν καιρὸ εἰς τῆς ταρατῆς τῶν χωρικῶν σπιτιῶν. Καὶ ἀντὶ εἰκόνων τρεῖς τέσσερες χρωμογραφίαι τῆς αὐτῆς περιωπῆς ὡς καὶ δύο καρτόνια μὲ ἰχνογραφημένα δυὸ παιδιὰ μὲ πρόσωπα μουντζουρωμένα ἀπαίσια καὶ μὲ μάτια στραβά.

Μὰς ἐχρειάζοντο δύο τουλάχιστον γυναικεία κεφάλια, διότι ἡ Μαρία θὰ ὠμιλοῦσε διὰ τὰ ὠραία αὐτὰ γυναικεία πρόσωπα καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δείχνῃ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ μουντζουρωμένα καὶ στραβοβλέποντα μούτρα τῶν δύο γυμνῶν παιδιῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ τίποτε καὶ ὁ κόσμος ἀνυπομονοῦσεν ἡ αὐλαία ἐσηκώθη.

K. PARRÉN

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

1. Νὰ μὴ ἀρχίξῃς πρώτη τὴν φιλονεικίαν. Ἐὰν ἡ λογομαχία εἶνε ἀνοπόφευκτος ἔσο γενναία μέχρι τέλους. Ἐὰν ἡ νίκη σὲ εὐνοήσῃ τὸ γόητρόν σου θὰ αὐξήσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ συζύγου σου.

2. Μὴ λησμονεῖς ὅτι εἶσαι ὑπανδρευμένη μὲ ἄνθρωπον καὶ ὄχι μὲ Θεόν. Μὴ πολυεκπλήττεσαι λοιπὸν διὰ τὰς ἀδυναμίας του.

3. Μὴ ζητεῖς συχνὰ χρήματα ἀπὸ τὸν σύζυγόν σου. Κανόνισε νὰ σοῦ ὀρίσῃ μηνιαῖον ἐπίδομα.

4. Ἐὰν βλέπῃς ὅτι ὁ σύζυγός σου ἔχει ὀλίγην καρδιάν, σκέψου ὅτι ἔχει καὶ στόμαχον. Θωπεύουσα τὸν στόμαχόν του δύνασαι νὰ μαλάξῃς καὶ τὴν καρδιάν του.

5. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἀλλ' ὄχι συχνά, κάμνε ὥστε ἡ τελευταία λέξις νὰ μένῃ εἰς τὸν σύζυγόν σου. Αὐτὸ θὰ τὸν εὐχαριστῇ, ἐνῶ ἐξ ἄλλου δὲν θὰ σὲ βλάπτῃ.

6. Ἀναγίνωσκε ὄλην τὴν ἐφημερίδα, καὶ ὄχι μόνον τὰς σκανδαλώδεις ἱστορίας. Ὁ σύζυγός σου θὰ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος νὰ δύναται νὰ ὀμιλῇ μαζὴ σου περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας, ἀκόμη δὲ καὶ περὶ πολιτικῆς.

7. Καὶ ὅταν λογομαχῆς, πρόσεχε νὰ μὴ προσβάλλῃς τὸν σύζυγόν σου. Νὰ μὴ λησμονῆς ποτὲ ὅτι ὑπῆρξεν ὁ ἡμίθεός σου.

8. Δείκνυε εἰς τὸν σύζυγόν σου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅτι αὐτὸς εἶνε περισσότερο ἐπιτήδειος καὶ ἀνεπτυγμένος, καὶ ὀμολογεῖ ὅτι σὺ δὲν εἶσαι πάντοτε ἀλάνθαστος.

9. Ἐὰν ὁ σύζυγός σου εἶνε πονηρὸς καὶ πανούργος γίνου σύντροφός του. Ἐὰν τύχῃ νὰ εἶνε ἀνόητος ἔχε του περισσότερο φιλίαν.

10. Νὰ σέβῃσαι πρὸ παντός τὴν μητέρα τοῦ συζύγου σου. Σκέπτου ὅτι αὐτὸς ἠγάπησε πρῶτον τὴν μητέρα του πρὶν ἀγαπήσῃ σέ.

Ὁ Ἀντιδεκάλογος ὑπὸ τῆς Ἀμερικανίδος

κ. Ἰντας Φρόουδον.

1. Ἐὰν ἐνοῆς ὅτι ὁ σύζυγός σου πρόκειται νὰ σὲ γρινιάσῃ χωρὶς αἰτίαν, ἄρχισε σὺ πρώτη. Θὰ νικῆσῃς, διότι οἱ ἄνδρες γρινιάζουν μὲν εὐχαρίστως, ὀλλὰ ἡ γκρύνια τῶν ἄλλων τοὺς στενοχωρεῖ.

2. Μὴ λησμονῆς ὅτι εἶσαι ὑπανδρευμένη μὲ ἄνθρωπον καὶ ὄχι μὲ Θεόν, ἀλλὰ συγχρόνως μὴ τοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ λησμονῇ καὶ αὐτὸς, ὅτι οὔτε σὺ δὲν εἶσαι Θεός.

3. Προσπάθησε παντὶ τρόπῳ καὶ προσπάθει διαρκῶς νὰ ἔχῃς σὺ τὸ ταμεῖον τῶν ἐξόδων τῆς οἰκίας. Πάντοτε θὰ κάμῃς ὀλιγώτερα ἔξοδα καὶ θὰ κατορθώσῃς νὰ βάζῃς καὶ κατὰ μέρος διὰ κάθε ἀνάγκην.

4. Ἐὰν ὁ σύζυγός σου εἶνε κακὸς καὶ ἄστοργος, καὶ πεισθῆς ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διορθωθῇ, σῶσε τὴν ἡσυχίαν σου καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς σου διὰ τοῦ διαζυγίου.

5. Τότε μόνον νὰ ὑποχωρῆς εἰς τὰς γνώμας τοῦ συζύγου σου, ὅταν οὔτε ἡ ἐπιβολή σου οὔτε ἡ ἀξιοπρέπειά σου θίγωνται. Ἐὰν τοῦ ὑποτάσσῃσαι ἀσκέπτως εἰς τὰ ἀσήμαντα, θὰ τὸν συνηθίσῃς νὰ ζητῇ τὴν ὑποταγὴν σου καὶ εἰς τοὺς παραλογισμούς του. Μὴ τοῦ ἐπιτρέψῃς αὐτό.

6. Ἀπόφευγε νὰ συζητῆς μὲ τὸν σύζυγόν σου ἐπὶ οἰουδήποτε ζητήματος εἴτε κοινωνικοῦ, ἢ πολιτικοῦ, ἢ ἄλλου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν σας καὶ τὴν οἰκογένειάν σας. Ἡ συζήτησις φέρει τὴν ἐναντιογνωμίαν, καὶ ἡ ἐναντιογνωμία τὴν φιλονεικίαν, καὶ αὐτὴ ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὸ διαζύγιον. Ἐκτός ἂν εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν εἶνε δυνατὴ τοιαύτη τροπή, ὁπότε συζητῇ εὐχαρίστως.

7. Εἰς τὰς συζητήσεις σου νὰ σέβῃσαι πάντοτε αὐτηρότητα τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ συζύγου σου. Αὐτὸ θὰ εἶνε μέγα ὄπλον διὰ νὰ τὸν βάλλῃς εἰς τὴν θέσιν του, ὅταν αὐτὸς δειχθῇ ἀπότομος πρὸς σέ.

8. Μὴ υπερβάλλῃς τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἰκανότητα οὔτε τοῦ συζύγου σου οὔτε τὰς ἰδικὰς σου. Ἐξ ἄλλου ἀπόφευγε ἐπιμελῶς νὰ τονίζῃς ἄνευ λόγου τὰ

ἐλαττώματα τοῦ συζύγου σου. Ὅταν ἐνεργῆς οὕτω θὰ ἐντραπῇ καὶ ἐκεῖνος νὰ ὑποδείξῃ ἐλαττώμα ἰδικόν σου.

9. Ἀγάπα τὸν σύζυγόν σου. Ἐὰν δὲν δύνασαι ἡ εἶνε ἀνάξιος τῆς ἀγάπης σου, χωρίσε τον. Ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρχει.

1. Νὰ σέβῃσαι τὴν μητέρα τοῦ συζύγου σου διότι καὶ σὺ αὐρίον θὰ γίνῃς πενθερά. Ἀλλὰ ὁ σεβασμός σου αὐτὸς νὰ ἔχῃ ὄρια τὴν οἰκογενειακὴν σου εἰρήνην.

MEIN KIND WIR WARNEN KINDEN

Μικρὰ παιδάκια ἡμαστέ, μικρὴ μου,
— θυμᾶσαι; — χαροπὰ καὶ γελαστά,
κρυμμένα ὄλη μέρα ἔς τὸ κοττέτσι,
μέσ' ἔς τῆχυρα, μὲ μάτια σφαιλιστά.

Φωνάζαμ' ἐκεῖ μέσα ὅταν κοκόρια...
κι' ἂν τύχαινε κανένας νὰ περνᾷ,
ἄκουε: Κουκούρικου! καὶ θαρροῦσε,
πῶς κόκορας φωνάζει ἀληθινά.

Ἐπέρναμε τῆς κάσσαις τῆς αὐλῆς μας,
τῆς στρώναμε ἀπὸ μέσα μὲ χαρτί,
καὶ ἔς τὸ μεγάλο, ὠραῖο σπιτικό μας
καθόμαστέ οἱ δύο μαζωχοῖ.

Συχνὰ τοῦ γείτονα ἡ γρηὶ γάτα
κατέβαινε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ,
κ' ἐμεῖς... ποῖος νὰ τὴν πρωτοχαιρετίσῃ,
νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ προσηκωθῇ!

Καὶ τῇ ῥωτούσαμε ὅταν πρῶτοι φίλοι,
ἂν εἶνε ἔς τὴν ὑγεία της καλά...
— Σὲ πόσαις γρηαῖς γάταις ἀπὸ τότε
δὲν εἶπαμε κι' αὐτὰ καὶ πεῖδ τρελλά!

Πολλαῖς φοραῖς ἐπιάναμ' ὀμιλίας
ὅταν γέροι, καὶ μὲ ὕφος σοβαρὸ
ἐλέγαμε πῶς ἦτανε ὁ κόσμος
καλλίτερος τὸν παλαιὸ καιρό.

Πῶς ἔλειψε ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὴν πλάσι,
πῶς ἔσβυσε ἡ πίστι καὶ ἡ τιμὴ,
καὶ πῶς ἀκρίβησε ὁ καφὲς ἐφέτος,
καὶ πῶς ἐχάθη ἡ χαρτοδραχμὴ.

Ἄχ! πέρασαν τὰ παιδικὰ παιχνίδια!
Ὅλα περνοῦν τοῦ κόσμου τὰ καλά.
Περναεῖ ἡ πίστι, ἡ τιμὴ, ἡ ἀγάπη,
κυλαεῖ ὁ κόσμος, καὶ ἡ δραχμὴ κυλᾷ.

(Ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ Ἑρρίκου Χάινε, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου)

ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΑΔΕΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Ἡ Ἀσπασία καὶ αἱ μαθήτριά της.

Ἀσπασία. Λοιπόν, παιδιὰ μου. Ποῖσι εἶναι αἱ ἐντυπώσεις σας ἀπὸ τὴν ἐρωτὴν τοῦ Διονύσου; Ἐνόησατε τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ τῆς χαρᾶς, τῆς Διονυσιακῆς ζωῆς, τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς εὐθυμίας ποῦ ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐμπνέει καὶ δυναμώνει τὸ πνεῦμα του εἰς τὴν δημιουργίαν, εἰς τὴν αἰωνίαν καὶ χωρὶς τέλους παραγωγὴν;

Μυρτώ. Ὅ,τι κρύπτεται ἓνα μυστήριον βαθὺ ὀπίσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὸ ἐννοῶ. Ἄλλ' ὅ,τι εἰς τὰς θυσίας καὶ εἰς τὰς παραστάσεις εἶναι τόσα πράγματα ποῦ δὲν ἔχουν βέβαια σχέσιν μετὰ τὸν θεὸν τῆς εὐθυμίας εἶναι βέβαιον. Γιατὶ παρακαλῶ ἡ θυσία καὶ τὸ αἱματοκύλισμα τῶν πατηῶν καὶ τράγων καὶ πετεινῶν καὶ γουρουνῶν καὶ τῶν ἄλλων οἰκιακῶν ζώων.

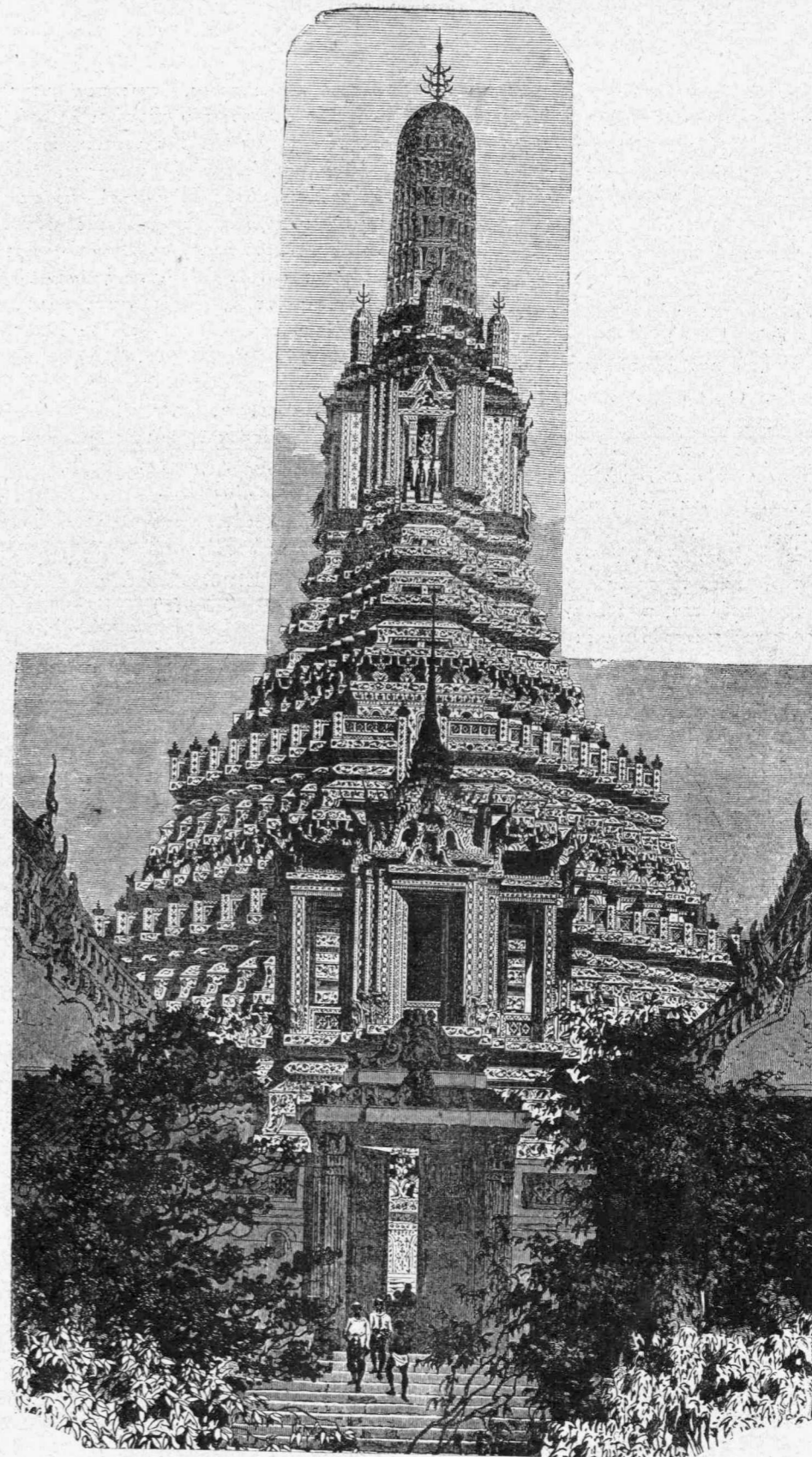
Ἀσπασία. Πρέπει νὰ ξέρης, κόρη μου, πῶς τίποτε ἀπ' ὅσα γίνονται εἰς τὰς θρησκευτικὰς μας τελετὰς δὲν εἶναι χωρὶς λόγον. Τῆς πάπης θυσιάζουν ὡς σύμβολα τῆς φλυαρίας τῶν μεθύσων, τοὺς τράγους, διότι τρώγουν τὰ ἀμπελόφυλλα, τοὺς πετεινοὺς γιατί ἡ μέθη κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ θεωρῆται ἓνα εἶδος βασιλέως πετεινομάχου καὶ τὸ γουρούνι, γιατί καμμιά

φορὰ ἡ μέθη μετὰ τὰ ζῶα αὐτὰ παρομοιάζει τοὺς πλέον λογικοὺς.

Θεοδότη. Μὰ τότε δὲν ἐννοῶ, γιατί αἱ τιμαὶ αὐταὶ εἰς θεὸν ποῦ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς ζῶα ἄσχημα καὶ ἀντιπαθητικά. Καὶ ἓνα ἄλλο πράγμα δὲν ἐκατάλαβα. Γιατὶ τὸ ἐπίσημον ἔργον τοῦ θεοῦ ἐσύρετο ἀπὸ τίγρεις καὶ πάνθηρας, ξεδοντιασμένους μὲν καὶ σιδεροδεμένους, ἀλλ' ὅπως δῆποτε θηριώδεις καὶ ἀπεχθεῖς τὴν ὄψιν. Καὶ διατὶ ὁ τὸν νέον θεὸν ὑποκρινόμενος, ἐνῶ ἦτο ὠραῖος ἔφερε κέρατα ὀπίσω ἀπὸ τὰ ρόδα τοῦ στεφάνου του;

Ἀσπασία. Εἶναι καὶ αὐτὸ σύμβολον τιμητικὸν τοῦ νέου θεοῦ. Αὐτὸς ἐξευξε πρῶτος τὰ βώδια εἰς τὸ ἄροτρον διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν ἀμβροσίαν τοῦ γλυκοχύμου του ποτοῦ καὶ πάνθηρας καὶ τίγρεις ἡμερόνει. Ἐσύρετε ὅτι ὁ τρόπος τῆς γεννήσεώς του εἶναι ἐξ ἴσου ὑπεφυσικός ὅπως ὁ τῆς Παλλάδος, διότι ὅπως ἐκείνη ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Διὸς, αὐτοῦ συνεπληρώθη ἡ κυφορία εἰς τὸν μηρὸν τοῦ μεγάλου πατρὸς τῶν θεῶν.

Μυρτώ. Πῶς; δὲν ἐννοῶ αὐτὸ πάλιν τὸ νέο παραμῦθι. Τί εἶν' αὐτὰ τὰ γεννητούρια τοῦ

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΠΑΓΟΔΑ

θεοῦ, πότε ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ πότε ἀπὸ τοὺς μηρούς....

Ἀσπασία. Πρόσχε εἰς τὰ λόγια σου, Μυρτώ, καὶ μὴ δικαιολογῆς με ὅσα λέγεις ἀκριτὰ τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας τῶν ἐχθρῶν τοῦ Περικλέους. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ ἀπίστος ἢ τὰ δόγματα, ἐγὼ δὲν σὰς διδάσκω τὴν ἀσέβειαν;

Μυρτώ. Πρέπει νὰ εἶναι ἀμαθὴς κανεὶς ὡσὰν τὸν ὄχλον, διὰ νὰ διδῆ πίστιν εἰς ὅλα αὐτὰ τ' ἀνόητα καὶ ἀκατάληπτα.

Ἀσπασία. Ὅπισω ἀπὸ κάθε ἀνόητον, ὅπως τὰ λὲς ὅπως καὶ ἀπὸ κάθε ὑπερφυσικόν, κρύπτει πάντοτε κάτι σοφόν καὶ ὑψηλόν. Θέλεις λοιπὸν εἰς τὸν λαὸν νὰ παραστήσης τοὺς θεοὺς ἐντελῶς ὅμοια με τοὺς θνητούς. Καὶ ἐν ὅ Ζεὺς, ποῦ τόσοις τίτλους ἔχει, δὲν εἰμποροῦσε τὴν σοφίαν νὰ γεννήσῃ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὸ σφρίγος καὶ τὴν δύναμιν ἀπὸ τὸν μηρὸν του, πῶς θὰ ἦτο, περακκλῶ τόσο σοφὸς καὶ παντοδύναμος; Καὶ ἂν ἡ γέννησις καὶ ἡ ὑπαρξίς τῶν θεῶν δὲν περιεβάλλετο με τόσοις μύθοις καὶ με τόσα φανταστικά φινόμενα, νομίζεις ὅτι οἱ θνητοὶ θὰ εἶχαν φόβον καὶ σεβασμὸν πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτούς; Φόβον καὶ σεβασμὸν ποῦ τόσοι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ νὰ συγκρατοῦν οἱ ἄνθρωποι τὰ πάθη των, καὶ νὰ ρυθμίζου τὴν ζωὴν των σύμφωνα με τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ με νόμους ἠθικούς...

Μυρτώ. Ποῦ ἐπενοήτην οἱ ἄνθρωποι. Νόμους σκληροὺς καὶ μεροληπτικούς συχνά, ποῦ τὴν γυναῖκα παντοῦ καὶ πάντοτε ὑποτιμοῦν, ἐνῶ τὸν ἄνδρα ἀνυψοῦν. Εἶδες ἐχθὲς τὰς δυστυχεῖς ἐκεῖνας ποῦ ἔκαμαν τῆς τούμπες αὐτῆς τῆς τρομερῆς ἐπάνω εἰς τὰ δίστομα σπαθιά, ἐνῶ τοὺς ὀβολοὺς τῶν θεατῶν ἐσύναζεν ὁ ἄγριος ἐκεῖνος ἀνθρωπέμπορος; Ποῖος νόμος ἠθικός, εἶπέ μου, Ἀσπασία, ἐπιτρέπει ἢ δυστυχη ἐκεῖνη νὰ παίξῃ με τὸν θάνατον εἰς κάθε πῆδημά της διὰ νὰ θησαυρίξῃ ἕνας ἀχρεῖος Σικελιώτης, ποῦ λέγουσιν ὅτι γιὰ νὰ τῆς μάθῃ τὰ γυμνάσματα αὐτὰ, τῆς δέρνει καὶ με τὰ ξίφη του τὰ δίστομα τῆς σάρκας των τρυπᾷ;

Ἀσπασία. Αὐτὰ εἶναι ὅ,τι μένουσιν ἕως σήμερον ἀπὸ αἰῶνας βραβυρότητας, ποῦ πέρασεν ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ φθάσῃ ὅπου ἔφθασε.

Θεοδότη. Καὶ ὁ θεσμὸς τῶν δούλων, εἶναι θεσμὸς πολιτισμοῦ, θεσμὸς δικαιοσύνης; Με τί δικαίωμα, παρακκλῶ, πλάσματα λογικά καὶ ὅμοια ἐντελῶς με ἐσέ κι' ἐμέ καὶ κάθε εὐγενῆ καὶ πλούσιον, στεροῦνται τὴν ἐλευθερίαν των καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν πουλοῦνται ὡς ζῶα καὶ ὡς κτήματα ἄψυχα; Με τί δικαίωμα ἕνας

σκληρὸς καὶ ἄκαρδος, ὅπως πολλοὺς γνωρίζομεν, τοὺς δούλους του σκοτώνει ἀπὸ τὸ ξύλο, ἢ ἀπὸ τὴν πολλὴ καὶ βραβυρστικὴ δουλειά;

Ἀσπασία. Ὅτιν ἡλικίαν σας, παιδιὰ μου, τὰς σκέψεις αὐτὰς ἔκαμνα κι' ἐγὼ καὶ με τὸν Περικλέα πολλὰς προσπάθειας κτεθάλαμεν διὰ νὰ καταργήσωμεν τοιοῦτον νόμον τερατώδη καὶ φοικτόν. Καὶ τὸν διετηρήσωμεν ἐν τούτοις, διότι ἐπαναστάσεις καὶ σπαραγμοὶ ἐμφύλιοι ἦσαν ἀφευκτοί. Κι' αὐτὸ τῆς βραβυρότητας τοῦ περελθόντος κληροδότημα. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ νόμος ἐγένετο φιλάνθρωπότερος καὶ ὁ φονεῶν δούλον τιμωρεῖται, ὅπως καὶ ὅσοι με σκληρότητα τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς μεταχειρίζονται. Ἐπειτα ὁ δούλος δύναται νὰ ζητήσῃ νὰ πωληθῇ εἰς ἄλλον κύριον...

Μυρτώ. Ὁραῖον πράγμα. Καὶ ἂν ὁ ἄλλος εἶναι δυστροπώτερος.

Ἀσπασία. Εἰς ὅλα αὐτὰ μόνον γυναῖκες ἀνεπτυγμέναι καὶ με αἰσθημα ἔμπορῶν νὰ φέρουν θραπείαν.

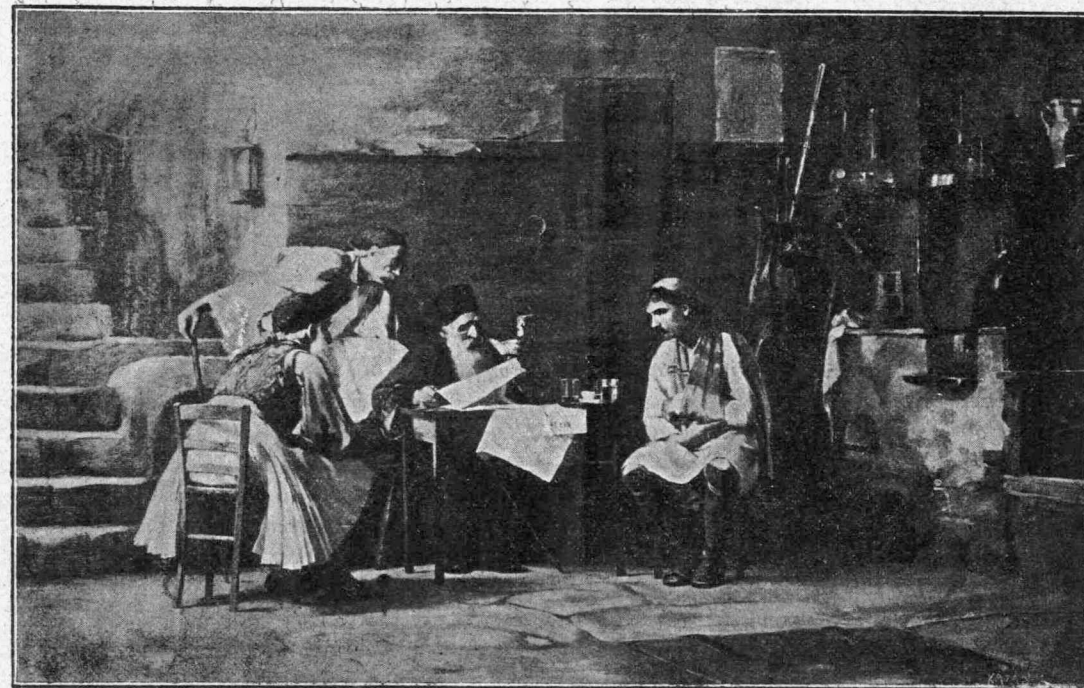
Μυρτώ. Συχνὰ αἱ γυναῖκες εἶναι σκληρότεροι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

Ἀσπασία. Ἐσύ, οὔτε ἐγὼ, οὔτε κι' ἡ Θεοδότη τοὺς δούλους δὲν ἐκακομεταχειρίσθημεν ποτέ. Καὶ πολλὰ ἄλλα σὰν κι' ἐμᾶς. Καὶ ὅσον αἱ γυναῖκες ἀναπτύσσονται τόσο φιλάνθρωπότεροι θὰ γίνωνται...

Μυρτώ. Μήπως κι' αὐταὶ δὲν εἶναι δούλαι; Γιατί τί ἄλλο σέ παρακκλῶ εἶναι τὸ κλεισιμὸν μας εἰς τοὺς γυναικωνίτας περὰ σκλαβιά ἀνυπόφορος. Καὶ τί ἄλλο εἶναι οἱ γάμοι αὐτοί, χωρὶς καὶ νὰ ζητῆται καὶ ἡ γνώμη μας περὰ ἕνα εἶδος ἀγοροπωλησίας ἀπὸ τοὺς μνηστῆρας καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς;

Ἀσπασία. Ὅλα αὐτὰ ἀλλάσουν, καθὼς βλέπετε. Καὶ ὅσοι εἰς τὴν αἴθουσαν μου ἔρχονται κι' ἐπρόσθεζαν ἢ τὰ λόγια μου, ἀλλάζαν πλέον σύστημα. Εἶναι δυστύχημα, ἀλήθεια, ποῦ αἱ γυναῖκες τῶν ὀλιγαρχικῶν τοιοῦτον πόλεμον ἐκήρυξαν εἰς τὰς ἰδέας μου. Τὸ ἔκαμαν κι' αὐτὸ σκοπὸν πολιτικόν, διὰ νὰ ἐλαττώσουν τὴν δημοτικότητα τοῦ Περικλέους. Χειρότερος ἐχθρὸς τῶν γυναικῶν εἶν' ἡ γυναῖκες πάλιν, ἢ μάλλον ἢ ἀμάθειαι κι' ἡ ἄγνοια τοῦ τί ἔμπορῶν νὰ κάμουν καὶ πόσον ὑψηλὰ νὰ φθάσουν. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ ὅλα αὐτὰ τὰ βράβυρα καὶ σκοτεινὰ θὰ φωτισθοῦν καὶ ἡ γυναῖκες θὰ γείνουσιν πάλιν ὅ,τι ἦσαν εἰς τοὺς παλαιοὺς παλαιοὺς κειροῦς, ὅπου καὶ ἕως εἰς τὸν Ὀλυμπον ὑψώθησαν.

Ναυτικῆ ἢ Φιλάρχειος.

ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

(Εἰκὼν Γκάζη)

Ο ΝΕΟΣ ΕΛΙΚΩΝ

Β'.

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΜΙΑΣ φιλολογικῆς ἐσπερίδος εἰς τὸν Παρνασσόν. Ἀντιπροσωπεύεται ὅλη ἡ haute volée τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωρίας καὶ μαζί καὶ ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων. Οἱ τρεῖς φίλοι μας ὁ ὄχιος διηγηματογράφος, ὁ κριτικὸς, ποῦ θαυμάζει τὴν Σκανδιναυικὴν φιλολογίαν, καὶ ὁ θαυμαστὴς τοῦ Σέλλεῦ κάθονται κατὰ σειρὰν καὶ κάμνουν σχόλια εἰς βάρος τῶν εἰσερχομένων.

Ὁ διηγηματογράφος παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς τὰ πρόσωπα τῶν εἰσερχομένων. Ὁ κριτικὸς ὁ ὅποιος ἔχει λίμα τὸν ἐρωτᾷ: Τί βλέπεις ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους; Ἐὰν ζητῆς νὰ μαντεύσῃς τὴν ψυχὴν των εἰς τὴν φυσιογνωμίαν των τὸ ἐπρόκοψες.

— Ὁχι, ἀλλὰ οἰκοδομῶ μίαν ψυχὴν ἐπὶ τῆ βάσει τῆς φυσιογνωμίας των.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσέρχεται ὑψηλὴ, μελαχροινὴ νεάνις, ἐνδεδυμένη με πολυτέλειαν.

Ὁ πλουσία κόμη της εἶνε κτενισμένη ὀλίγον ὑψηλότερον τοῦ αὐχένος à la greeque, καὶ φορεῖ ὠραῖο καπέλλο, τὸ ὅποιον ἐξαίρει περισσότερο τὸ κάλλος της. Ἐχει κατατομὴν ἀμέπτως Ἑλληνικὴν καὶ μεγάλους μαύρους ὀφθαλ-

μοὺς ὑγροὺς καὶ ἰκετευτικούς, ὀφθαλμοὺς δορκάδος. Πρὶν διευθυνθῆ πρὸς τὰ καθίσματα ὁμιλεῖ με ἕνα λόγιον, ὁ ὅποιος ἴσταται πλησίον τῆς θύρας.

— Ποία εἶνε αὐτή; ἐρωτᾷ ὁ διηγηματογράφος τὸν διπλανόν του, τὸν θαυμαστὴν τοῦ Σέλλεῦ.

— Εἶνε ἡ δεσποινὶς Ε. γνωστὴ διὰ τὸν θαυμασμόν της πρὸς τοὺς ἀρχαίους συγγραφείς. Θὰ ἀπαγγείλῃ ἀπόψε ἕνα μέρος τῆς Ἀντιγόνης.

— Ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον;

— Ὁχι εἰς γαλλικὴν μετάφρασιν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Ἀλλὰ γιὰ πέμου δὲν ἔμπορῆς νὰ μοῦ πῆς περισσότερα διὰ τὴν δεσποινίδα, διότι, ἐννοεῖς βέβαια, αὐτὴ με ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀπαγγελίαν της.

— Ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω, ἂν θέλῃς περισσότερας πληροφορίας, ἐρώτησε τὸν διπλανόν σου αὐτὸς τὴν ἐρωτεῖται καὶ ἴσως θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ σοῦ εἴπῃ περισσότερα.

— Εἶνε ἀληθὲς; ἠρώτησεν ὁ διηγηματογράφος στρεφόμενος πρὸς τὸν κριτικόν, ἀγαπᾷς τὴν δεσποινίδα, ἢ ὅποια θὰ ἀπαγγείλῃ ἀπόψε τὴν Ἀντιγόνην; Πῶς αὐτό; ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἐρωτεύεσαι μόνον τὰς ἡρώιδας τοῦ Ἴφεν. Ἀπὸ ποῦ εἶνε; Βέβαια δὲν εἶνε Ἀθηναία, διότι ἄλλως θὰ τὴν ἐγνωρίζα.

— Εἶνε ἡ κόρη πλουσίου μεγαλεμπόρου ἐξ Ἀγγλίας ὁ ὁποῖος πρὸ ἐξ μηνῶν ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὰς Ἀθήνας. Μὲ ὄλον τὸν θαυμασμόν διὰ τὸν Σοφοκλέα τὸν ὁποῖον ἤκουσες, δὲν εἶνε σοφὴ, ὅπως ἄλλως τε ἠμπορεῖς νὰ κρίνῃς καὶ ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τῆς καὶ οὔτε μοῦ φαίνεται νὰ ἔχῃ διάθεσιν νὰ γείνη· ἀλλ' ἔχει λεπτοτάτην μόρφωσιν καὶ ὄλον τὸν θαυμασμόν διὰ τοὺς ἀρχαίους τὸν ὁποῖον φέρει κανεὶς μαζὴ του ἐξ Εὐρώπης. Πρὸς χάριν τῆς θὰ ἤμουν ἔτοιμος εἰς πᾶσαν θυσίαν, ἀκόμη καὶ νὰ ἀγαπήσω τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας.

Ὁ διηγηματογράφος σκέπτεται μίαν στιγμήν καὶ ἔπειτα ἐρωτᾷ :

— Καὶ σὺ διατὶ δὲν τοὺς ἀγαπᾷς μόνος σου τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας; Τί σου ἦλθε καὶ μετέφερες τὰ ἰδανικά σου ἀπὸ τὸν διαυγῆ οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς ἀγρίας τοποθεσίας τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Νορβηγίας;

— Νὰ σοὺ πῶ. Συλλογίσου ὅτι μακρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου, τόσο πολὺ μακρὰ, ὥστε μόλις νὰ φαίνεται, εἶνε ἓνα βουνὸ καὶ εἶνε τόσο ὑψηλὸν ὥστε νὰ εἶνε χιονοσκεπὲς χειμῶνα καὶ καλοκαίρι, καὶ ῥεμβάζεις ὥρας ὀλοκλήρους πρὸ αὐτοῦ, ὅταν μάλιστα δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο τίποτε, καὶ τὸ θαυμάζεις ἐξερχόμενον ἐκ τῶν ἀτμῶν τῆς πρωίας, καὶ τὸ θαυμάζεις ἐρυθρίων ὑπὸ τὰς φλόγας τῆς δύσεως.

— Μὲ ἔσκασες μὲ τὰς παρομοιώσεις σου, τελείωνε λοιπὸν!

— Αἶ, λοιπὸν συλλογίσου ὅτι τὸ βουνὸ αὐτὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκινήθη πρὸς τὸν Μωάμεθ ἀπὸ κακίαν, κινεῖται πρὸς ἐσένα, καὶ ἔρχεται κοντὰ στὸ σπίτι σου, μὰ τόσο κοντὰ ὥστε δὲν ἠμπορεῖς πλέον, οὔτε νὰ σκεφθῆς, οὔτε νὰ ἴδῃς, οὔτε νὰ ἀναπνεύσῃς. Τί θὰ κάμῃς τότε;

— Θὰ κτίσω μακρύτερα τὸ σπίτι μου.

— Τὸ ἴδιον κάμνω καὶ ἐγώ.

— Ἐσυνείθισες νὰ ζητῆς παντοῦ τὰς ἀντιφάσεις καὶ δι' αὐτὸ ἀντιπαθεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μόνον τὴν ἀρμονίαν ἔβλεπαν εἰς τὸν κόσμον. Πῶς δὲν σὲ συγκινεῖ, τὸ ἀπόλυτον κάλλος τῆς μορφῆς καὶ εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν σκέψιν. Δὲν οὐδ' ἀρέσει ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Ὅμηρος;

— Ἀχ! ὁ Ὅμηρος! Ἐνα μεγάλο παιδὶ ποῦ τραγουδαίει ὡμορφα.

Ὁ διηγηματογράφος τὸν παρατηρεῖ μὲ ἀπορίαν καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν ἐπισκόπησιν τοῦ ἀκροατηρίου.

— Ποία εἶνε αὐτὴ μὲ τὸ μπλέ σκοῦρο φόρεμα, ἐρωτᾷ τὸν κριτικόν, ἡ ὁποία ὀμιλεῖ μὲ τὸν φίλον σου τὸν δραματικὸν συγγραφέα;

— Ἀ! Αὐτὴ εἶνε λογία, *has - bleu*, ἀπαισία. Πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ μελέτας ἐπὶ τῆς με-

σαιωνικῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας. Ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι τὴν ἠννόησε.

— Καὶ σὺ πῶς τὸ ἠξεύρεις ὅτι δὲν τὴν ἠννόησε;

— Μὰ πῶς ἠμποροῦν αἱ γυναῖκες νὰ τὰ καταλάβουν αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Διατὶ δὲν ἠμποροῦν;

— Διότι δὲν ἠμποροῦν. Δὲν ἔχει διατὶ. Εἶνε ἀξίωμα.

— Αὐθαίρετον, προσθέτει ὁ διηγηματογράφος, γελῶν.

Παρηκολούθησες τελευταίως τὰς κρίσεις τῶν συγγραφέων διὰ τὰς ἀναγνωσκούσας Ἀθηναίας.

— Ναί, πῶς σοὺ ἐφάνησαν;

— Νομίζω ὅτι ἀδίκως ἐπέρριψαν εἰς τὰς γυναῖκας τὸ σφάλμα ὀλοκλήρου τῆς κοινωνίας. Διότι ἐπὶ τέλους ἡ ἀδιαφορία διὰ τοὺς ζῶντας συγγραφεῖς εἶνε χαρακτηριστικὸν γνώρισμα ὅλης τῆς κοινωνίας καὶ μάλιστα ὅχι μόνον τῆς ἰδικῆς μας, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἀκόμη. Μήπως καὶ εἰς ἄλλας κοινωνίας δὲν μελετῶνται μόνον οἱ μεγάλοι νεκροὶ, ἐνῶ οἱ ζῶντες εἶνε γνωστοὶ μόνον εἰς πολὺ ὀλίγους κύκλους, οἱ ὁποῖοι ζοῦν μόνον μὲ τὰ γράμματα καὶ διὰ τὰ γράμματα. Θυμᾶσαι πῶς γελοῦσαμε εἰς τὴν Γερμανίαν μὲ τῆς βιτρύνες τῶν βιβλιοπωλείων ποῦ ὁμοίαζαν σὰν νεκροταφεῖα ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις τῶν πεθαμένων συγγραφέων, ἐνῶ ἔπρεπε κυριολεκτικῶς νὰ φάμε τὸν κόσμον, διὰ νὰ ἀνακαλύψωμε ποῖος ἀπὸ τοὺς ζῶντας εἶνε συγγραφεὺς μὲ μεγάλην ἀξίαν, ἀπὸ τὸν φυσικώτατον συλλογισμόν ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἐσταμάτησε εἰς τὸν Γκαίτε καὶ τὸν Σίλλερ καὶ τὸν Χάινε, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζοντο διαρκῶς εἰς τὰ μάτια μας, ὅπως τὸ Μανέ, Θεκέλ, Φαρὲς, τοῦ Βαλτάσαρ;

— Ἦτο περιττὸν, λέγει ὁ κριτικὸς ἀναχαισώμενος, νὰ μοῦ ἀναπτύξῃς ζήτημα ποῦ ἐτελείωσες πρὸ τῶν ἡμερῶν καὶ μάλιστα εἰς τὸσον πλάτος.

— Λυποῦμαι πολὺ, ἐνόμιζα ὅτι ἐνδιαφέρεσαι.

Ἐνας νέος ποιητῆς ἀπαγγέλλει ἓνα ποιημά του.

— Εἶνε ἓνας καταρράκτης ἀπὸ ὠραίας ιδέας, λέγει ὁ ἀγγλολάτρης ποιητῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος του καὶ θέλει νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ.

— Εἶνε ἓνας ἀνεμόμυλος, ὁ ὁποῖος γυρίζει διαρκῶς εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον, λέγει ὁ διηγηματογράφος.

Καὶ ὁ κριτικὸς : Ἐὰν τοῦλάχιστον γυρίζοντας ἔκαμεν ὠραίαν μουσικὴν!

Ἡ δεσποινὶς ἀπαγγέλλει τὴν Ἀντιγόνην. Τὸ ἔργον ἀκούεται μὲ ὄλον τὸν σεβασμὸν τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὸν Σοφοκλέα, ἀλλ' ἡ βαθέως ἀγγλίζουσα προφορὰ τῆς δεσποινίδος καταστρέ-

φει τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν ἡ θαυμασίως ἀρμονικὴ ἐμφάνισις. Ἀκούουν ἐν τούτοις μετὰ προσοχῆς καὶ εἰς τὸ τέλος χειροκροτοῦν τὰ ὠραία μάτια τῆς δεσποινίδος.

— Πῶς σοὺ ἐφάνη; ἐρωτᾷ ὁ κριτικὸς τὸν διηγηματογράφον.

— Εἶνε ἡ πολυτελεστέρα ἐκδοσις τῆς Ἀντιγόνης, τὴν ὁποῖαν εἶδα ἕως τώρα.

Ἐνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τῶν δύο Ἐνας ἀγαπημένος τῶν ποιητῆς ἀρχίζει νὰ ἀναγιώσκῃ ἐν ἔργον του.

Τὸ ποίημα εἶχε ὡς τίτλον «ἡ προσευχὴ στὸν ἥλιο» καὶ παρίστα τὴν χαρὰν Χαλδαίων ποιμένων πρὸ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Εἰς στίχους θαυμασίως λαξευτοῦς, ὅπου εἰς τὴν ἀδρότητα τῶν νοημάτων ἐνηρμονίζετο ἡ αὐστηρὰ ἀπλότης τοῦ ῥυθμοῦ, ἐξεφράζετο ἡ χαρὰ τοῦ ποιμένου διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον εἶνε δι' αὐτὸν ὁ Θεὸς τοῦ ὅπως καὶ ἡ ζωὴ του, ἡ προσδοκία μιᾶς νέας χαρᾶς ἀπὸ τὴν νέαν ἡμέραν. Κάποια ἀναγέννησις διήρχετο διὰ τῶν ψυχῶν τοῦ ἀκροατηρίου τὸ ὁποῖον μετεφέρετο διὰ μιᾶς εἰς τὴν ἀπλὴν νεότητα τοῦ κόσμου. Μία τάσις βαθέως ἰδανικῆς ἐξεφράζετο εἰς τὸ ὄλον ποίημα, εἰς τὴν ψυχολογίαν αὐτὴν τοῦ ποιμένου, ὁ ὁποῖος ἐλαμβάνετο ὑπὸ τὴν ὠραιότεραν τοῦ ὄψιν. Οἱ ἄνθρωποι ἠσθάνοντο ὅτι μετεφέροντο διὰ μιᾶς μακρὰν τῆς βαρείας πραγματικότητος, πέραν τῶν φροντίδων τῆς ζωῆς καὶ πέραν τοῦ ψεύδους πρὸς τὸ φῶς τὸ ὠραίου καὶ τὸ εὐεργετικόν. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἰδανικὸν θὰ εὑρίσκειται πάντοτε εἰς τὸ σπίτι του, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἐξῆσεν ἄλλοτε μὲ τὰ ἰδανικά τοῦ ἀπολύτου κάλλους καὶ τῶν μεγάλων χαρακτήρων, ἐνθουσιᾶδη χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τὸ τέλος τοῦ ποιήματος.

Ἐφευγαν ὄλοι μὲ τὴν ἐντύπωσιν ἐνὸς κόσμου ὠραιότερου καὶ νέου. Εἰς τὴν ἔξοδον ἓνας κομφερούμενος κύριος καὶ ὀλίγον dilettante εἰς τὴν φιλολογίαν πλησιάζει τὸν διηγηματογράφον.

— Οὐφ! λέγει, τί ἀεροκοπάνισμα ἦτο πάλιν αὐτό. Πομφόλυγες διὰ νὰ διασκεδάζουν τὰ παιδιὰ μὲ αὐτές, ἢ διὰ νὰ περνοῦν ὠραῖαι γυναῖκες τὰς ὥρας τῆς ἀνίας των, ἀλλ' ὅχι διὰ νὰ τὰ ἀκοῦν καὶ σοβαροὶ ἄνθρωποι.

— Ἦτο μία ὠραία, πιθανότης ἀπαντᾷ ὁ διηγηματογράφος· κανεὶς δὲν ἐζήτησε ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ἓνα ποίημα, καὶ μάλιστα ἰδανικὸν ποίημα.

— Καὶ ἔπειτα ἦτο ὅλος διόλου ἀψυχολόγητον. Ποῖος θὰ πιστεύσῃ ποτὲ ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα ἠμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ ἔτσι ἓνας βουσκός;

— Χμ! Καμμία ἀμφιβολία ἴσθι διὰ τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος εὑρίσκειται διαρκῶς ἀντιμέτωπος μετὰ τῆς φύσεως κάθε φαινόμενον ἐν αὐτῇ εὑρίσκει ἓνα ἰσχυρὸν ἀντίκτυπον εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του. Ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ αἰσθάνεται ἀκριβῶς ὅπως εἰς τὸ ποίημα, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸ εἶναι ἰδανικόν, διότι δὲν εἶναι πραγματικόν· δὲν χρειάζεται πολὺ φιλοσοφία δι' αὐτό.

— Αὐτὸς δὲν εἶνε ἰδανικός, εἶνε ὅλος διόλου ψεύτικος.

— Ἀ! δὲν εἰξεύρετε τί σὰς γίνεται, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, ἐξαπτόμενος τέλος, τότε ψεύτικος εἶνε καὶ ὁ κάθε *idealiste*, ψεύτικος εἶνε καὶ ὁ Schiller καὶ ὁ Jules-Prudhomme.

— Εἰσθε ἓνας σχολαστικός.

— Καὶ σεῖς εἰσθε ἓνας. . . ἠλίθιος· ἡ τελευταία λέξις εὐτυχῶς ἐπέταξε μὲ τὸν πνέοντα ἀνεμον χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ.

ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΑΔΑΜΙΑΔΟΥ

ΕΞΗΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβευμένον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

 ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ αὐτὴ εἶχε ἐνθουσιάζει τὴν Ἑλένην, καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται ἂν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ πείσῃ τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν ἀφίση νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Μία ἰδέα ἀξία τῆς Εὐας τῆς πρωτοπλάστου τῆς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ὁ κ. Ρονάλδος, ὁ ὁποῖος ἐνησχολεῖτο ἰδίως εἰς τὴν τοξικολογίαν, πολλάκις εἶχε ἐκφράσει τὴν λύπην του, ὅτι δὲν εἶχε δυναθῆ νὰ εὕρῃ τὸ δηλητήριον τῶν Βόργια. Θὰ ἐκινούσε τὴν περιέργειάν του, θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ ἐλπίσῃ ὅτι διὰ τοῦ μαρκησίου Βέργα ἢ τῶν φίλων του, θὰ ἐπετύγγανεν ὅλας τὰς εὐκολίας διὰ νὰ ἐρευνήσῃ καὶ τὰ πλέον ἀποκρυφα ἀρχεῖα τοῦ Βατικανοῦ.

Καὶ ἡ δεσποινὶς Καρόλ ἦτο μαγευμένη μὲ τὴν ἰδέαν νὰ περάσῃ τὴν καλὴν ἐποχὴν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου γίνονται τὰ ὠραία ἐκείνα κινήγια τῆς ἀλεπούς, τὰ ὁποῖα τῆς εἶχε περιγράψει ἡ κ. δὲ Βέργα. Καὶ ἔπειτα, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Αὐλὴν, νὰ ἴδῃ ἀπὸ κοντὰ τοὺς πρίγκιπας αὐτοὺς καὶ τοὺς δούκας, τῶν ὁποῖων τὸ ἱστορικὸν ὄνομα τὴν εἶχε πάντοτε θέλξει· αὐτὸ τὴν ἐνθουσιάζε, καὶ δὲν τῆς ἐφάνετο δύσκολον διότι εἶχε πρόφασιν νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονήν, τῆς εἰς τὴν Εὐρώπην· τὴν ὑγείαν τῆς μητρὸς

της, ή οποία ήτο πάντοτε αδύνατη και κατά την γνώμη του Ιατρού, είχε ανάγκη από κλίμα θερμόν και από ήσυχίαν.

Από τὸ Ἀμστερδάμ ἡ Ἐλένη ἔγραψεν εἰς τὸν σύζυγόν της ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραία ἐκείνα γράμματα, τὰ γεμάτα ἀπὸ λεπτάς και πρωτοτύπους παρατηρήσεις. Κατὰ τὴν συνήθειάν της τὸ ἐστόλισε μὲ ἐκφράσεις τρυφεράς, καὶ μὲ λόγια ἀγάπης. Καὶ ἐτελείωνεν, ἐκφράζουσα τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνα εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐβεβαίωσεν δὲ τὸν κ. Ρονάλδον ὅτι εἶχε ἀνάγκη καὶ αὐτὸς κάποιος ἀναπαύσεως καὶ δὲν ἦτο τὸπος καταλληλότερος διὰ νὰ περάσουν τὸν καιρὸν αὐτόν, ἀπὸ τὴν Ρώμην. Δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ ἀναφέρῃ εἰς τὸ τέλος καὶ τὰς ἐλπίδας ὅπου εἶχε διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ περιφήμου δηλητηρίου τῶν Βόργια. Ὁ ἐπίλογος ἦτο ἀληθινὸν ἀριστοῦργημα γυναικείας διπλωματίας. Ἐκλείνει τὸ γράμμα της, τὴν στιγμὴν, ὅπου ἡ Δώρα εἰσῆλθε εἰς τὴν κάμαρά της, μὲ ἕνα πακέτο γράμματα εἰς τὸ χέρι.

— Ἐχεις τίποτα διὰ τὸ ταχυδρομεῖον; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί, ἀπήντησε ἡ κ. Ρονάλδου, δίδουσα εἰς αὐτὴν τὰ γράμματά της....

Τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Αὐγούστου ἡ δεσποινὶς Καρόλ καὶ ἡ μητέρα της ἔφυγαν διὰ τὰ λουτρά τοῦ Καρλεσβάν. Ἡ Ἐλένη, ἡ θεία Σοφία, ὁ Κάρολος Beauchamp καὶ ὁ Βιλύ Γρέυ, ἐπῆγαν εἰς συνάντησιν τοῦ Βέργα εἰς τὴν Λουκέρνην, εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ξενοδοχεῖον. Ἡ πρώτη Ἐλβετικὴ πόλις ἐφάνη πολὺ μελαγχολικὴ εἰς τὴν κυρίαν Ρονάλδου. Δὲν ἤργησε ἡμῶς νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ τὰς ἐκδρομὰς εἰς τὰς Ἀλπεις, μὲ τοὺς μεγάλους περιπάτους μὲ ἀμάξια, μὲ βάρκες, πεζῆ, τοὺς ὁποίους ὁ μαρκήσιος ἤξευρε νὰ κάμνῃ διασκεδαστικούς. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἡ κ. δὲ Βέργα καὶ ἡ Ἐλένη ἔγειναν τὸ κέντρον ἑνὸς μικροῦ κύκλου, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐζήλευσαν διὰ τὴν εὐθυμίαν του.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ οἱ δύο ἐφοροῦσαν θαυμάσιες τουαλέττες, αἱ δύο Ἀμερικανίδες ἐπήγαιναν καὶ ἐκάθητο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου, τόπον τῆς γενικῆς συναντήσεως, καὶ ἐκεῖ περιτριγυρισμέναι ἀπὸ φίλους καὶ θαυμαστάς, ὠμιλοῦσαν ἢ ἄκουον τὰ ναπολιτάνικα τραγουδάκια, τὰ ὁποῖα ἔψαλαν Ἰταλοὶ μουσικοὶ, ὅπου ἔρχονται κάθε καλοκαίρι εἰς τὴν Λουκέρνην.

Μία βραδιά ἡ Ἐλένη καὶ ἡ κ. Βέργα ἐκάθητο εἰς τὰς συνειθισμένας θέσεις των, εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ὠμιλοῦσαν εὐθυμοὶ μὲ μερικὸς φίλους. Ὁ μαρκήσιος εἶχε ὑπάγει νὰ ἴδῃ ἕνα

ἕνα φίλος, τὸν ὁποῖον ἐπερίμενε πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ μπακαράς ἐκρατοῦσε εἰς τὸ Aix-les-Bains, εἶχε τέλος ἔλθει.

Ἡ κ. Ρονάλδου ἦτο πολὺ ὠραία μὲ ἕνα φόρεμα ἀπὸ μπατίστα, κρέμ, γαρνιρισμένο μὲ κορδέλλες πράσινες ἀνοιχτές, καὶ ἐκάθητο μὲ τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη εἰς τὴν κουνητὴν πολυθρόνα της. Ἐξαφνα μία ἐκπληξίς μεγάλη ἐξωγραφίσθη εἰς τὸ πρόσωπόν της: ὁ κ. δὲ Βέργα εἰσῆλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μαζὴ μὲ τὸν νέον, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἐπιμονὴν τὴν εἶχε παρακολουθήσει εἰς τὸ Παρίσι, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε πλέον διαφύγει διὰ παντός! Ἦτο λοιπὸν αὐτὸς ὁ κόμης Sant-Anna διὰ τὸν ὁποῖον τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας τῆς εἶχαν τόσον ὀμιλήσει! Ἐφάνη κάπως ταραγμένη καὶ ὀλίγο τρομαγμένη. Ὁ Ἰταλὸς δὲν τὴν παρετήρησε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ὅταν ὁ φίλος του τὸν ἔφερον ἐμπρὸς της διὰ νὰ τὸν παρουσιάσῃ, ἠσθάνθη κάποιον ἐκπληξίς, τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀπὸ μίαν ἀκτίνα θριάμβου, ἐνῶ τὰ χεῖλη του διέστειλε εἰρωνικὸν μειδίαμα· ἀλλ' ὅλα αὐτὰ κατώρθωσε νὰ τ' ἀποκρύψῃ μὲ μίαν βαθυτάτην ὑπόκλισιν ἐνώπιόν της.

Ἡ μαρκησία παρέλαβε τὸν νεοελθόντα διὰ μερικὰ λεπτά, καὶ τὸν ἐρωτοῦσε δι' ὅλους τοὺς γνωστούς των, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο εἰς τὸ Aix-les Bains. Μόλις ἔμεινεν ἐλεύθερος ἐπλησίασε τὴν Ἐλένην καὶ ὁ μαρκησίας τοῦ παρεχώρησε τὸ κάθισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο εἰς τὸ πλευρόν της.

— Δὲν μοῦ συνέβη συχνὰ νὰ εἶμαι τόσον εὐτυχής, εἶπε, κυττάζων μὲ τὰ θαυμάσια μαῦρα μάτια του τὴν νέαν γυναῖκα. Ἡ τύχη μοῦ χρεωστοῦσε τὴν ἀποζημίωσιν αὐτὴν, διότι ἀρκετὰ μὲ κακομεταχειρίσθηκα εἰς τὸν μπικράν, ἐπρόσθεσε μὲ τὸλμην, ἡ ὁποία ὀλίγον ἀπέειχε ἀπὸ τὴν αὐθάδειαν. Ἐάν ἤμποροῦσα νὰ μαντεύσω ὅτι ἡ φίλη αὐτὴ, διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Βέργα μοῦ ὠμιλοῦσεν εἰς τὰ γράμματά του, εἰσθε σεῖς κυρία, πρὸ πολλοῦ θὰ ἦμουν ἐδῶ.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὴν αἰτίαν, ἀπήντησεν ἡ Ἐλένη ψυχρῶς.

— Διότι εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς συναντήσω πολλάκις εἰς τὸ Παρίσι, καὶ διὰ νὰ σὰς ἐπανίδω θὰ ἐπήγαινα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου.

Ἦτο ἀδύνατον εἰς τὴν Ἐλένην νὰ μὴν ἀπαντήσῃ, καὶ τὸ ἔκαμε μὲ τόνον εἰρωνικόν.

— Τόσον μακρὰν!

— Τόσον μακρὰν, ἀπήντησε μὲ σοβαρότητα ὁ νέος. Ἐμεῖς οἱ Ἰταλοὶ εἴμεθα ἄνθρωποι ὅπου αἰσθανόμεθα βαθεῖα τὰς ἀντιπαθείας ἢ συμπαθείας τῆς στιγμῆς. Ὅταν μία γυναῖκα μὰς

συγκινῇ τὴν ἀκολουθοῦμεν πολὺ μακριά. Εἶναι τιμὴ τοῦ προσφέρομεν εἰς τὸ κάλλος, χωρὶς νὰ ἔχη κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ μὰς τὸ ἀπαγορεύσῃ.

Ἡ κ. Ρονάλδου, τόσον ἐσυγχίστη ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτούς, ὥστε δὲν εὔρε οὔτε μίαν λέξιν διὰ ν' ἀπαντήσῃ.

— Καὶ αὐτὸ μοῦ συνέβη... Μοῦ ἐφάνη ὅτι πρὶν ἀπὸ σὰς δὲν εἶχα ποτὲ ἰδεῖ γυναῖκα ξανθὴν.

— Δὲν ἐγνώριζα ὅτι τὸ χρῶμα τῶν μαλλίων μου, εἶχε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν.

— Βεβαίως αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ χρῶμα τῶν μαλλίων τῆς Εὐας.

— Νομίζετε; Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ ἐνθαρρυντικὸν δι' ἐμέ.

— Ἀκόμη ὀλιγώτερον διὰ τοὺς ἄλλους, ἀπεκρίθη ὁ Ἰταλὸς μὲ τὸ λεπτό του μειδίαμα· εἶχα μαντεύσει ὅτι εἰσθε Ἀμερικανίς.

— Πῶς αὐτό;

— Ἀπὸ τὴν χάριν σας, κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ζῶηρόν καὶ ἀποφασιστικὸν ὄφρος σας. Τὰς γνωρίζω καλὰ τὰς συμπατριώτιδας σας διότι ἔχομεν πολλὰς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ὅταν ἐξέρχονται τὸ πρῶτ' φωτίζουν τὸν περίπατόν μας.

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένη μὲ αὐτὸ 'ποῦ μανθάνω.

— Λογαριάζετε νὰ μείνετε ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς;

— Ὅσον ἡ ἐδῶ διανομὴ μὲ εὐχαριστεῖ καὶ μὲ διασκεδάζει.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ δεσποινὶς Beauchamp, ἡ ὁποία ὡς τὴν ὥραν ἐκείνην ἐδιάβαζε τὴν Ἀμερικανικὴν ἐφημερίδα της, ἐπλησίασε τὴν ἀνεψιάν της.

— Θὰ ἀνέβης τῶρα; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί, θεία μου, σὰς ἐπερίμενα, ἀπήντησεν ἡ κ. Ρονάλδου.

Ἐσηκώθη βικαστικὴ, καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν κόμητα Sant-Anna σὰν νὰ ἤθελε νὰ δικαιολογηθῇ:

— Σήμερον ἐκάμαμεν μίαν μακρινὴν ἐκδρομὴν, αὐριον πρόκειται νὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸ Ρίγκι, καὶ ἂν θέλω νὰ εἶμαι ἔτοιμη πρέπει ν' ἀποσυρθῶ ἐνωρίς. Ἡ Ἐλένη ἀφοῦ ἐχαίρετῆσεν ὅλους, ἐπλησίασε τὸν ἀδελφόν της ὁ ὁποῖος συνωμιλοῦσε εἰς μίαν γωνίαν μὲ τὸν κύριον Βιλύ Γρέυ.

Ὁ Ἰταλὸς τὴν ἠκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα.

— Θεέ μου! τί ὠραία γυναῖκα! — εἶπε εἰς τὸν φίλον του Βέργα. Ὁ σύζυγος; ἠρώτησε.

Καὶ μὲ ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ ἐδείξε τὸν Beauchamp, ὁ ὁποῖος σὰν πραγματικὸς Ἀμερικανὸς ἐσυνώδευσε τὴν ἀδελφὴν του καὶ τὴν θείαν του ἕως εἰς τὸν ascenseur.

— Ὅχι ὁ ἀδελφός.

— Χήρα;

— Δι' ὀλίγον καιρὸν ὁ κ. Ρονάλδος ἔμεινε εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

— Φοβερὰ ἀπερίσκεπτον ἐκ μέρους του.

— Ὡ! δὲν φοβεῖται τίποτε. Ἡ γυναῖκα του εἶνε πολὺ καθὼς πρέπει, ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογενεῖας τῆς Νέας Ὑόρκης... μὲ ὕλας τὰς ἠθικὰς ἐγγυήσεις καὶ τὰ πλεονεκτήματα ἀρχῶν ὕγιων.

— Ναί, ναί, τὰ ξέρω· ἔπειτα ἔρχεται μίαν στιγμὴν καὶ πᾶνε ὕλαι αἱ ἀρχαί! ὁ πάγος σπάζει!

— Δὲν γνωρίζεις ἀκόμη ἀρκετὰ καλὰ τὰς Ἀμερικανίδας· δὲν εἶνε παρὰ μυαλό. Νομίζω πῶς ἂν ἡ θεία Πρόνοια πρόκειται νὰ δημιουργήσῃ τρίτον φύλον, καθὼς μὰς κάμνει νὰ ὑποθέτωμεν ὁ φεμινισμός, αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι εἶνε ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι θὰ μὰς δώσουν τὰ πρῶτα δείγματα: ἰέρεια, δοκτορέσαι...

— Ὡ! φρίκη!... Ἀδιάφορον, ἐάν μὲ μαλλιά σὰν τὰ ἰδικά της, μὲ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ χρῶμα της, ἐλευθέρᾳ πρὸ μηνῶν, ἔμεινεν ἀνίκητος αὐτὸ θὰ εἶναι ὑπεράνθρωπον... ἀπάνθρωπον ἴσως!... Ἐχω μεγάλην διάθεσιν νὰ δοκιμάσω.

— Στοιχηματίζω εἴκοσι λουδοβίκια, ὅτι δὲν θὰ κάμῃς τίποτε.

— Ἐχω τὸν λόγον σου!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ κ. Βέργα, ἐπλησίασε τοὺς δύο ἀνδρας διὰ νὰ τοὺς καλονουκτίσῃ.

— Τί συνομοτεῖτε αὐτοῦ; τοὺς ἠρώτησε.

— Τὴν ἀπώλειαν μιᾶς γυναίκας, ἀπήντησεν ὁ Sant-Anna.

— Φυσικά! ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία μὲ ἕνα ὠραῖο μειδίαμα.

SIE LIEBTEN SICH BEIDE

Τρελλαίνονταν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν τῶπτε τοῦ ἄλλουνοῦ.

Μ' ἔχτρα καθένας κύτταζε τὸν ἄλλο,
κ' ἔχανε γιὰ τὸν ἄλλουε τὸ νοῦ.

Χωρίστηκαν ἔς τὸ τέλος καὶ οἱ δύο,

κ' ἐβλέπονταν ἔς τὸν ὕπνο τους μονάχα.

— Ἦταν καιρὸ κ' οἱ δύο ἀποθαμένοι

ἀλλὰ τὸ ἤξερε κανεὶς τους τάχα;

(Ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ Ἐρρίκου Χάινε, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου)

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

Ἡ ἡμέρα ξεψυχοῦσε μέσα σὲ λιγωμένες μυρωδιές κρίνων καὶ ρόδων καὶ ἀργά, ἀργά, ἀπλώνονταν ἡ νύκτα, γλυκειά, δροσίουση, ἀπριλιάτικη νύκτα. Καθήμεν σ' ἓνα τραπεζάκι τοῦ Ζαππείου, μέσα σὲ κύκλο φιλικὸ καὶ ἐκύτταζα μὲ κάποια μελαγχολία ἀνάμικτη μὲ ἠδονή, τὸ χλωμὸ φεγγάρι, ποῦ ἐπρόβαλλε ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι λευκὰ συνεφάκια, ἐκεῖ πίσω ἀπ' τὸν ἱερὸ βράχο. Μὲ τὸ ὠραῖο αὐτὸ θέαμα, εἶχα ἀφαιρεθῆ πολὺ, τόσο ποῦ δὲν ἤκουσα σχεδὸν τί ἐλέγετο στὴν παρέα μου. Μόνον ὅταν αἰσθάνθηκα ἓνα ἐλαφρὸ κτύπημα 'στὸ χέρι μου ζύπνησα ἀπὸ τὴν βέμβη καὶ γύρισα τὸ κεφάλι μου. Ὅλοι ἦσαν 'στὸ πόδι καὶ μοῦ ἐπρότειναν νὰ κίωω ὀλίγες βόλτες μαζύ των.

Δὲν εἶχα διόλου ὄρεξι γιὰ περίπατο καὶ τοὺς παρεκάλεσα νὰ περιπατήσουν χωρὶς ἐμένω. Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς κυρίους ξεχώρισε ἀπὸ τοὺς ἄλλους μὲ ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε. Ἀφοῦ θὰ μείνετε σεῖς μένω κ' ἐγὼ νὰ σὰς συντροφεύσω θέλετε;

Πολὺ εὐχαρίστως τοῦ ἀπήντησα, μολονότι μέσα μου δὲν ἤμουν καὶ πολὺ εὐχαριστημένη γιὰ τὴν συντροφίαν αὐτὴν, ἐπειδὴ δὲν εἶχα ὄρεξι γιὰ λόγια ἐκεῖνην τὴν στιγμήν. Αὐτὸ φαίνεται ὅτι τὸ ἀντελήφθη ὁ κύριος καὶ ἐνῶ ἔπερνε ἓνα κάθισμα νὰ καθήσῃ δίπλα μου, εἶπε.

Μὴ θαρροῦτε ὅτι θὰ σὰς ἐνοχλήσω μὲ μωρολογίες· θὰ σὰς ἀφήσω ἡσυχία μὲ τὰς σκέψεις σας καὶ θὰ προσπαθῶ κ' ἐγὼ νὰ ρεμβάσω μὲ τὸ φεγγάρι, νὰ γίνω λίγο ρομαντικός. Ὁ κύριος ἦτο ἐξυπνὸς ἄνθρωπος, λεπτὸς εἴρων καὶ προσπαθοῦσε πάντοτε νὰ μὲ πειράξῃ, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κατωρθῶν. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἐνόησα ὅτι θέλησε νὰ μὲ πειράξῃ, γι' αὐτὸ χαμογελῶντας τοῦ εἶπα. Ἀλήθεια δὲν θὰ κάμετε ἄσχημα ν' ἀλλάξετε λίγο καὶ νὰ ἔρῃσκετε τὴν ἀπόλαυσιν ἐκεῖ, ποῦ τὴν ἔβρισκα κ' ἐγὼ. Τί τάχα ἀπολαμβάνει κανεὶς μόνον 'στὲς διάφορες ταρκατέλλες καὶ 'στὲς ακυρίες τοῦ Μαξίμ, καὶ δὲν ἀπολαμβάνει ἐδῶ εἰς τὸ ὠραῖον αὐτὸ πάρκο μὲ τὸ θαυμάσιο πανόραμα ποῦ ἀπλώνεται ἐμπρὸς μας. Κυττάξετε καλὰ ὅλη τὴν εἰκόνα αὐτὴν, ποῦ πλέει μέσα 'στὸ λευκὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ πῆτε μου ἂν δὲν εἶνε μαγεῖα. Πῆτε μου ἀληθινὰ ἂν δὲν ἀπολαμβάνῃ ἡ ψυχὴ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ποιητικὸ περιβάλλον.

Πραγματικῶς, ἀπήντησε ὁ σύντροφός μου εἶνε πολὺ ὁμορφή ἢ βραδυὰ ἀπόψε. Τὸ φεγγάρι πλημμυρίζει μὲ φῶς γλυκὸ ὅλα τριγύρω καὶ τὰ κάμνει ὠραιότερα. Ἐρριψε τὰ μάτια του

πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ἔπειτα πρὸς τὸ Στάδιο καὶ ἐξηκολούθησε.

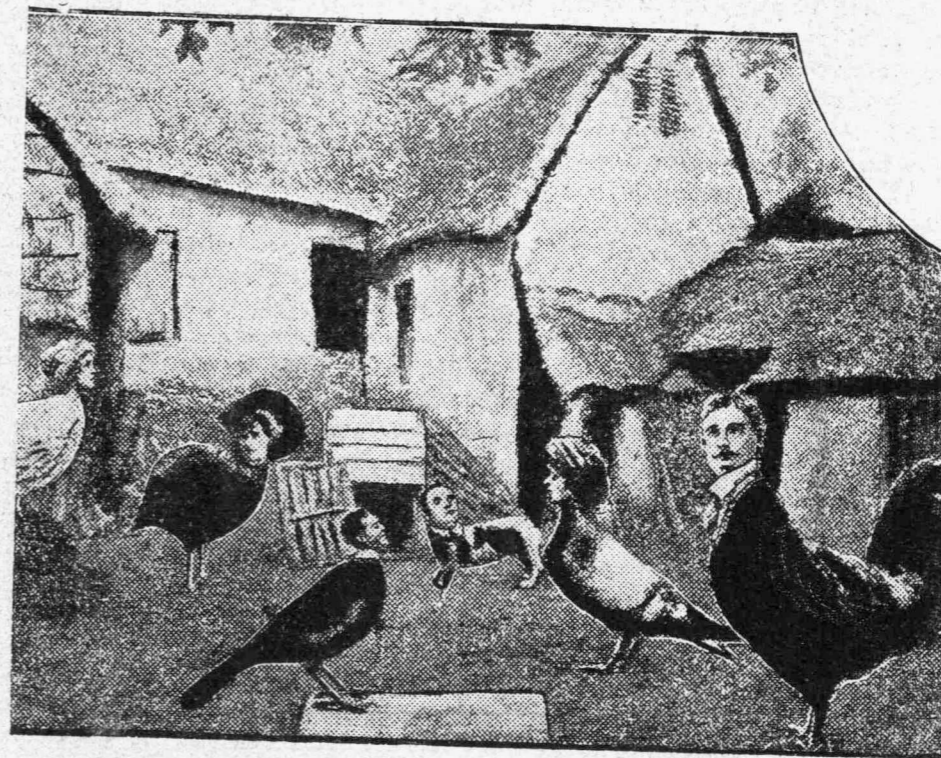
Ἀλήθεια ὁμορφή βραδυὰ, πολὺ γλυκειά, βραδυὰ γιὰ ἐρωτευμένους! Ἀξίζει νὰ εἶνε κανεὶς ἐρωτευμένος τέτοιες νύκτες. Νὰ ἔχῃ μιὰ ὠραία γυναικοῦλα νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ... Μία τὸν διέκοψα ἐγὼ ὦ! δὲν σὰς εἶνε ἀρκετὴ. Δύο ἢ καὶ τρεῖς καλλίτερα. Σ' τὴ μία νὰ λέτε ὅτι τρελλαίνεσθε γι' αὐτὴν, 'στὴν ἄλλη ὅτι τὴν λατρεύετε καὶ οὕτω καθεξῆς. Δὲν ἐννοεῖτε ἔτσι τὸν ἔρωτα; δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ἔρωτας τῆς ἐποχῆς; Ὁ κύριος δὲν ἐγέλασε ὅπως ἄλλοτε: ἐφάνετο σκεπτικὸς κ' ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ, μοῦ εἶπε.

Μιλεῖτε μὲ ὑπερβολή, ἐν τούτοις ἐν μέρει δὲν ἔχετε ἄδικον. Ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμή σκέπτομαι κάτι ποῦ ἔχει σχέση μὲ τὸ ζήτημα ποῦ ἀνοίξατε. Ἐχῶ ἀναμνήσεις ἀπόψε τὸ ὠραῖον τῆς βραδυᾶς καὶ αὐτὰ τὰ λόγια σας, μοῦ θυμίζουν κάποιον εἰδύλλιο, μιὰ σκηνὴ ἐρωτική, εἰς τὴν ὁποῖαν ἤμουν μάρτυς. Μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξι νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ, ἐὰν αὐτὸ δὲν σὰς ἐνοχλεῖ. Εἶνε κάτι ἐνδιαφέρον, κάτι ποῦ ἀνυψώνει τὴν γυναικὰ καὶ κτεβάζει τὸν ἄνδρα. Θέλετε; Ναι, εἶπα ἐγὼ, ἀλλὰ νὰ εἰσθε σύντομος.

Ὅτι προσπαθῶ ἀπήντησε ὁ κύριος καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε τριγύρω του καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν θὰ μὰς ἤκουαν, ἄρχισε μὲ χαμηλὴ φωνή.

Πέρασαν δύο χρόνια ἀπὸ τότε, ποῦ συνέβη ὅτι θὰ σὰς διηγηθῶ καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι νὰ ἔγεινε πρὸ ὀλίγου· τόσο εἶνε ζωντανὸ 'στὴν μνήμη μου. Ἦτο βραδυὰ ἀνοιξιάτικη, ἀπαράλλαχτη μ' αὐτὴ ἀπόψε, σεληνοφώτιστη, γλυκειά, μυρωμένη. Ἦμουν 'στὴν Κηφισσιὰ, εἶχα βαρεθῆ τὴ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπῆγα νὰ περάσω 'λίγες ἡμέρες στὴν ὀλοπράσινη ἐξοχή. Εἶνε ἓνα κομμάτι παραδείσου ἢ Κηφισσιὰ τὴν ἀνοίξι καὶ ἰδίως τὸν Ἀπρίλη, ἐν τούτοις γιὰ μένα ποῦ δὲν εἶμαι πολὺ ρομαντικός, ὁκτὼ ἡμέρες ἤρκεσαν γιὰ νὰ μὲ ξεκουράσουν καὶ νὰ μὲ κάμουν νὰ ἐπιθυμῶ τὸν θόρυβον. Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ μαγεμένο βράδυ μοῦ εἶχε φέρει μιὰ νάρκη. Τὰ ἀρώματὰ ποῦ σκορπούσαν τὰ δροσίουστα λουλούδια μ' εἶχαν λιγώσει. Ἦμουν ἄτνος, πολὺ βραδύς, καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸ σκάσω γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ ξεμουδιάσω, νὰ ζωντανέψω λίγο. Ἐβιάζα λοιπὸν πρὸς τὸν σταθμὸ μὲ βῆμα πολὺ ἀργὸ καὶ μὲ τὰ μάτια ῥιγμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὅμορφιές πολὺς παντοῦ, ἀλλ' ἄψυχες.

Δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμη κόσμος πολὺς στὴν ἐξοχή καὶ αὐτὸς ὁ λίγος ποῦ ἦτο ἐκλίνετο ἐνωρίς 'στὰ σπίτια καὶ 'στὰ ξενοδοχεῖα. Γι' αὐτὸ

TO CHANTEUR DE ROSTAND

τὰ μάτια μου ἔβλεπαν μόνο, οὐρανὸ, φεγγάρι καὶ δένδρα. Ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ σταθμὸ, τὸ τραῖνο μὲν εἶχε φύγει· ἡ ἀτονία μου μ' εἶχε κάμει νὰ τὸ χάσω καὶ αὐτὸ μὲ στενοχώρησε ἀρκετά. Ἐπρεπε νὰ περιμεῖνω τὸ ἄλλο καὶ κατ' ἀνάγκην ἐκάθησα εἰς ἓνα πάγκο τοῦ κήπου. Δὲν εἶχα τί νὰ κάμω καὶ ξεφύλλιζα μαργαρίτες, ὅταν ἔξαφνα μέσα 'στὴν ἡσυχίαν ἀκούω ὀμιλίες καὶ ἓνα φροῦ-φροῦ μεταξωτοῦ μεσοφοριοῦ. Σήκωσα ἀμέσως τὰ μάτια μου μὲ περιέργεια καὶ εἶδα μιὰ κυρία λευκοντυμένη καὶ ἓνα κύριο νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ σταθμὸ. Μόλις ἐπλησίασαν ὀλίγο, τοὺς ἀνεγνώρισα. Ὁ κύριος ἦτο ἓνας στενὸς φίλος μου, ὁ ὅποιος ἔμενε πρὸς μὴνὸς 'στὴν Κηφισσιὰ σὲ μιὰ κομψὴ ἔπαυλι, μαζύ μὲ τὴν γυναικὰ του, γυναικὰ νεαρωτάτη, ὁμορφή, πλουσία καὶ μὲ τὸ ἀγγελικὸ παιδάκι του. Ἡ δὲ κυρία ποῦ συνῴδευε, ἦτο φίλη τῆς γυναικῆς του, νέχ, ἀγκυμὸς καὶ πολὺ γνωστὴ εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν διὰ τὴν ἰδιορρυθμίαν τῆς. Εἶχεν ἔλθει στὴν ἐξοχή πρὸ δέκκ ἢ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἔμενε εἰς τὸ σπίτι τοῦ φίλου μου καὶ ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας ὅλων τῶν Κηφισσιωτῶν. Δὲν ἦτο ὠραία, ἀλλ' ἦτο κάτι καλλίτερον, ἦτο χαριτωμένη, ἦτο γόησσα. Εἰς τοὺς τρόπους τῆς ὅμως πολὺ

ἐλεύθερη, πολὺ ἀνοικτὴ ἐν γένει, γι' αὐτὸ ἔκαμε ὅλους νὰ λέγουν, ὅτι εἶνε τῆς ἐλαφροῦς σχολῆς καὶ νὰ παρεξηγοῦν τὸ κάθε κίνημά της. Ὡς πρὸς ἐμὲ δὲν τὴν εὑρίσκα διόλου ἐλαφρά. Ἡ ἔλλειψις τῆς σεμνοτυφίας, ἡ ἔλλειψις τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου περιορισμοῦ, μοῦ τὴν παρουσίαζε πρὸς χαριτωμένη καὶ ἀπελάμβανα κάθε πρῶτὸ ποῦ τὴν ἔβλεπα ἀπὸ τὸ παραθύρι μου, νὰ τρέχῃ μ' ἓνα instantané καὶ νὰ πέρνῃ φωτογραφίες ἐμφύχων καὶ ἀψύχων, ἢ νὰ παίξῃ Lawn-tennis μὲ διαφόρους νέους. Μεταξὺ ἄλλων ποῦ ἐψιθυρίζοντο εἰς βάρος της, ἔλεγον ὅτι εἶχε κατακτήσει τὸν φίλον μου καὶ ὅτι ἔκαμε πολλὰς τρέλλες μαζύ της. Αὐτὸ μοῦ ἔκαμε κερὴν ἐντύπωσιν καὶ μὲ στενοχώρησε κάπως. Δὲν ἤθελα νὰ διασύρηται ἡ ὑπόληψις του, ἐντούτοις μέσα μου τὸν ὑποπτεύομαι καὶ ἐγὼ, διότι καλὰ εἴξευρα ὅτι ἡ ζωὴ του ὡς ἐγγάμου, δὲν ἦτο διόλου σοβαρὰ καὶ δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ παρασυρθῇ καὶ μὲ τὴν φίλην τῆς γυναικῆς του, ποῦ ἦτο τόσο θελακτικὴ. Δὲν τὸν ἤθελα αὐτὸν τὸν ἔρωτα, οὔτε γιὰ τὸ φίλο μου, οὔτε γιὰ τὴν νέχ, ποῦ τὴν συμπαθοῦσα καὶ τὴν ἐκτιμοῦσα, γι' αὐτὸ μὲ λύπη μου τοὺς εἶδα ἐκεῖνο τὸ βράδυ μόνους τοὺς δύο, τὴν νύκτα νὰ περιπατοῦν. Μοῦ φάνησαν ὑποπτοὶ προ-

λύ και ἀπεφάσισα νὰ μείνω ἀπαράτρητος διὰ νὰ ἰδῶ τί ἀποτέλεσμα θὰ εἶχε ὁ νυκτερινός των αὐτὸς περίπατος. Ὁ πάγκος ποῦ ἤμουν καθισμένος ἦτο σὲ παράμερη θέσι και ἔτσι ἐξυπηρετοῦσε τοὺς σκοποὺς μου ἕνα δένδρο ἔρριπτε σκιά ἐπάνω μου και αὐτὸ ἔκαμε νὰ μὴ μὲ ἰδοῦν, ἄλλως τε δὲν ἐπρόσεχαν και πολὺ γύρω των γιατί εἶχαν ὀμιλία ζωηρά. Ὅταν ἔφθασαν σὸ σταθμὸ, ὁ φίλος μου ἐμπῆκε 'στὸ γραφεῖο, μίλησε λίγο μ' ἕνα ὑπάλληλο κ' ὕστερα ἐπλησίασε πάλι τὴν κυρία και τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποῦ ἐφανέρωνε εὐχαρίστησι.

Τὸ τραῖνο θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ, εἰμποροῦμε νὰ καθίσουμε, ἂν σοῦ ἀρέσει. Κρίμα! εἶπεν ἐκεῖνη κάπως στενωχωρημένη. Ἦθελα νὰ ἀναχωροῦσα ἀμέσως, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατόν, πάμε νὰ καθήσουμε, γιατί αἰσθάνομαι κούρασι. Νὰ ἐκεῖ σ' ἐκεῖνο τὸν πάγκο μ' ἀρέσει· ἐλάτε. Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι μὲ οἰκειότητα και ἤλθαν και κάθησαν ἔμπροσθεν ἀπὸ μένα ὡς εἰκοσι βήματα μακριά. Ἦμουν πολὺ εὐχαριστημένος, γιατί μποροῦσα νὰ τοὺς βλέπω και νὰ τοὺς ἀκούω, χωρὶς νὰ φαίνομαι. Τοὺς ἐκύτταζα λοιπὸν μὲ ἄλη την περιέργεια ποῦ ἔχει κανεὶς σὲ τέτοια περίστασι και προσπαθοῦσα νὰ μὴ μοῦ διαφύγῃ κανένα κίνημά τους, κανέναν λόγον των. Ὁ φίλος μου ἐκάθητο πολὺ κοντὰ της σχεδὸν ἀκουμποῦσε ἐπάνω της και μὲ ἔκαμε νὰ τὸν ζηλεύω, γιατί εἶχε τόσο σιμά του τὴν χαριτωμένη αὐτὴ γυναῖκα. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ μάλιστα ἦτο περισσότερο θελητικὴ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μὲ τὸ ὀλόλευκο φῶσμά της και μὲ τῆς λευκὲς γάζες ποῦ ἐκυμάτιζαν γύρω σὸ καπέλλο της. Ὁ φίλος μου αὐτὴ τὴ γνώμη θὰ εἶχε, γιατί τὴν κύτταζε μὲ κάτι μάτια, ποῦ ἔλεγες πῶς ἤθελε νὰ τὴν ρουφίξῃ. Ἐκεῖνη ἕμως δὲν ἐφαίνετο νὰ τὸν προσέχῃ· εἶχε τὸ κεφάλι σηκωμένο πρὸς τὸν οὐρανὸ και τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ. Τί μαγικὸ φῶς! Τί θαυμασία νύχτα! Ἀχ! τί γλυκὰ ποῦ μουρμουρίζει τὸ ἀγεράκι, χαϊδεύοντας τὰ φύλλα τῶν δένδρων· μουσικὴ θεία! Ἄν δὲν ἤμουν ἀνήσυχη, ἂν δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ φύγω, μὲ τί εὐχαρίστησιν θὰ ἔμενα ἐδῶ δύο και τρεῖς ὥρες. Ἀχ! μὲ τρελλαίνουν αὐτὲς ἡ νύχτες.

Μὰ και αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ θὰ μείνης, μπορεῖς νὰ ἀπολαύσῃς και νὰ ἀφήσῃς τῆς ἀνησυχίας κατὰ μέρος, εἶπεν ὁ φίλος μου μὲ τόνον ζωηρό. Τὸ τηλεφώνημα αὐτὸ ποῦ τόσο σὲ τρώμαξε, ἦτο ἕνας τρόπος νὰ σὲ κάμουν νὰ πᾶς γρήγορα 'στὰς Ἀθήνας και τίποτε ἄλλο. Ἡ μαμά σου δὲν θὰ ἔχῃ περισσότερο ἀπὸ ἕνα πονοκέφαλο, πιστεύσέ με, ἦτο φάρμα αὐτὸ ποῦ σοῦ ἔκαμαν.

Ἴσως, εἶπεν ἡ κυρία ἄσχημη ἕμως φάρμα. Ὅπως δὴποτε θὰ προσπαθῶ, νὰ εἶμαι ἡσυχῆ· ἐλάτε, πῆτε μου κάτι εὐθυμον γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Ἀλήθεια, αὐτὸ πρέπει νὰ κάμω, εἶπεν ὁ φίλος μου, μὰ εἶμαι τόσο λυπημένος ποῦ θὰ φύγῃς: ὦ! ναί, Μαίρη εἶμαι, λυπημένος, φοβερὰ λυπημένος. Ἀχ! πές μου πάλι, πῶς θὰ γυρίσῃς γρήγορα, δόσε μου τὸ λόγο σου.

Ἡ νέα χαμογέλασε, τὸν κύτταξε 'στὰ μάτια και εἶπε. Ἄφησε σὲ παρακαλῶ, φίλε μου τὰ κομπλιμέντα και αὐτὸ τὸ ὕφος τὸ τραγικὸ. Ἐ, βέβαια θὰ ἔλθω πάλι ἂν ἡ μαμά εἶνε καλὰ γιατί μ' ἀρέσει ἐδῶ, ἀλλὰ και ἂν δὲν ἔλθω δὲν θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος. Χωρὶς ἐσένα ἡ Κηφισιά δὲν εἶνε τίποτε, δὲν ἔχει ζωὴ, εἶπεν ὁ φίλος μου μελαγχολικά. Ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν και ἔπειτα ἐπρόσθεσε. Νὰ ἤξευρες, νὰ ἤξευρες πόσον εὐτυχὴς ἤμουν αὐτὲς τὲς ἡμέρες ποῦ σὲ εἶχαμε 'στὸ σπίτι μας: μὰ τώρα...

Ἡ Μαίρη μ' ἕνα κίνημα τὸν διέκοψε και μὲ ὕφος αὐστηρὸ εἶπε: ὦ! μὰ τὰ παρακάνεις ἀπόψε μὲ τὰ κομπλιμέντα σου, ἐνῶ ἔξερεις πῶς δὲν μ' ἀρέσουν. Τί εὐτυχίης εἶνε αὐτὲς ποῦ σοῦ ἔφερν ἐγὼ δὲν τὸ καταλαβαίνω. Βέβαια ἦσαν εὐτυχίης, ὅπως πάντοτε. Καὶ πῶς νὰ μὴ εἶσαι εὐτυχίης, δὲν ἔχεις δύο χρόνια ἀκόμη ποῦ πανδρεύθηκες· πῆρες ὕστερα ἀπὸ τρελλὸ ἔρωτα μιὰ θαυμαστὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία σὲ λατρεῖ κυριολεκτικῶς, σοῦ ἔδωσε ἕνα παιδάκι ἀγγελικὸ και ἀρκετὰ πλοῦτη. Εὐτυχίης λοιπὸν ἦσαν και θὰ εἶσαι πάντοτε και ὄχι αὐτὲς τῆς ἡμέρας μόνο ποῦ ἤμουν ἐγὼ 'στὸ σπίτι σου: λόγια περιττὰ νὰ μὴ λέγῃς σὲ μένα. Ὁ φίλος μου τᾶχασε κάπως. Ἐβλεπε πῶς δὲν εἶχε νὰ κάμῃ μὲ εὐκολὴ γυναῖκα. Ἐν τούτοις ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο ἀπήντησε.

Δὲν λέγω λόγια περιττὰ, ma chère, ἀλλὰ δὲν θέλεις νὰ μὲ καταλάβῃς. Μοῦ ὀμιλεῖς γιὰ εὐτυχία ἀνύπαρκτη, μοῦ ὀμιλεῖς γιὰ ἕνα ἔρωτα, ποῦ δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὁ ἔρωσ μετὰ τὸν γάμον σβύνει ὁ ἰδικός μου μάλιστα ἔσβυσε πολὺ γρήγορα.

Καλὲ τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λέτε; εἶπε ἐκεῖνη και τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. Ἐσβυσε ὁ ἔρωσ σου! και γιατί παρακαλῶ, ποιὰ ἡ ἀφορμὴ; μήπως ἔπαυσε ἡ γυναῖκα σου νὰ εἶνε ὀμορφη, μήπως ἔπαυσε νὰ εἶνε πιστὴ, τρυφερή, ἐντελῶς ἀφοσιωμένη· συνέβη τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ, πές μου σὲ παρακαλῶ; Ὁ φίλος μου στενωχωρημένος περισσότερο τώρα ἀπήντησε.

Δὲν ξέρω, ἴσως ὄχι, μὰ τί τὰ θέλετε, γρήγορα κατὰλαβα ὅτι τὸ αἶσθημα δὲν ἦτο βαθὺ και ὅτι δὲν εἶμεθα πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν

ἄλλο. Καλὴ ἡ γυναῖκα μου δὲν τὸ ἀνοῦμαι, ἀλλὰ δὲν ἔχει μέσα της πολλὴ ζωὴ, μὲ καταλαμβάνεις, Μαίρη.

Δὲν καταλαμβάνω τίποτε, οὔτε ξέρω ποῦ θέλεις νὰ κατὰλέξῃς, εἶπε ἡ νέα ταραγμένη.

Ἐ, λοιπὸν τότε, ἐξηκολούθησε ὁ κύριος, θὰ σοῦ ἐξηγηθῶ και κρατῶντας τὸ χέρι της, ἔσκυψε πρὸς αὐτὴν και μὲ φωνὴ ποῦ ἔτρεμε, λέγει.

Ἀκουσε ἡ Λιλὴ, μπορεῖ νὰ εἶνε καλὴ, ἀλλὰ μόνον καλὴ· ἔτσι μιὰ γυναικοῦλα μαλακὴ, ἡσυχῆ, και τίποτε ἄλλο. Ἡ Λιλὴ, δὲν εἶνε Μαίρη. ὦ! μόνον ἡ Μαίρη ξέρει νὰ συγκινηθῇ, νὰ συγκλονίξῃ, νὰ ἀνάφῃ φωτιὰς μεγάλας στὴν καρδιά. Μαίρη μου, σὺ, εἶσαι π' γκαῶ. Σὺ, εἶσαι, ποῦ μὲ τρελλαίνεις ποῦ μὲ μεθᾶς, γόησσα γυναῖκα! Καὶ καθὼς μιλοῦσε τῆς ἔσφιγγε τὸ χέρι μὲ τρέλλα και σὸ τέλος τὸ ἔφερε πολλὰς φορὰς στὰ χεῖλη της.

Ἐκεῖνη δὲν τὸν ἐμπόδισε· ἀφέθη πρὸς στιγμὴν και σιωπηλὴ τὸν ἐκύτταζε κατὰμάκτα.

Σιωπᾶς Μαίρη; εἶπε ὁ φίλος μου μὲ τρυφερότητα. Ἀχ! γιατί, γιατί δὲν μοῦ μιλεῖς, δὲν μοῦ λές πῶς και σὺ μ' ἀγαπᾶς λίγο; Ἐλα μὴ μὲ βασανίζεις· και ἔγειρε τὸ κεφάλι του ἄνω σὸ δικό της.

Τότε ἐκεῖνη πετάχθηκε μὲ ὀρμὴ ἐπάνω, τοῦ ἔρριψε ἕνα βλέμμα φοβερὸ και τοῦ εἶπε. Ξεύρετε, κύριε, ὅτι εἶνε πολὺ πρόστυχο, πολὺ ἐλεεινὸ ὅ,τι κάμετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Αἱ! κύριε, ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην τέτοια διαγωγή. Φαίνεται ὅτι μὲ ἐξελάβατε γιὰ γυναῖκα ἐλαφρὰ και ἀσυνείδητη, ἀλλῶς δὲν θὰ τολμοῦσατε νὰ φερθῆτε ἔτσι μαζί μου. Ἀλλὰ φυσικὰ κρίνετε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σας. Κρίμα, ποῦ εἶχα κάποιαν ἐκτίμησιν γιὰ σᾶς· εἶχα ἀπατηθῆ. Νοιώθω τώρα, πῶς εἴσθε και σεῖς, ὅπως οἱ περισσότεροι ποῦ τὴν συζυγικὴν πίστιν τὴν θεωροῦν κάτι γελοῖον. Ναί, κύριε, αὐτοῦ τοῦ εἶδους εἴσθε και σεῖς. Ἀπατᾶτε τὴν γυναῖκα σας και καταγίνεσθε εἰς τὸ νὰ ἐρωτεύεσθε μὲ ἄλλες· διότι δὲν θὰ εἶνε ἡ πρώτη σας φορὰ.

Ἄ, κύριε τί φοικτόν! Καὶ τὸ φοικτότερον εἶνε ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θελήσατε νὰ παίζετε μὲ τὴν καλλιτέραν φίλην τῆς γυναικός σας, μὲ μιὰν ἀδελφὴν της σχεδόν. Πόσο μὲ παρενοήσατε, πόσο παρεξηγήσατε τὰς ἐλευθέρους ἀρχὰς μου. Τέτοιον ἔρωτα ποτὲ δὲν τὸν ἐφαντάσθην ἐγὼ. Ποτὲ δὲν ἐσκέφθην νὰ κλέψω τὴν ἀγάπην τῆς φίλης μου, νὰ πάρω τὸν ἄνδρα της.

Και ὅλη θυμὸς και ἀγανάκτησις πετάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. Καλὴν νύκτα κύριε. Ἀκούω τὸ τραῖνο ποῦ ἔρχεται και φεύγω μόνη. Δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην ἀπὸ τὴ συνοδεία σας.

Ἐπῆρε τὸ μπουκέττο της ποῦ εἶχε πέσει

κάτω, πέρασε ἀπὸ τὸ σταθμὸ ἔβγαλε ἕνα μπιλιέτο και βιαστικὴ ἔμπηκε 'στὸ τραῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε σταματήσει ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ.

Ἐφυγα και ἐγὼ ἀμέσως, ἀφοῦ πρῶτα ἔρριψα ἕνα βλέμμα οἴκου 'στὸν φίλον μου, ποῦ ἔμενεν ἐκεῖ 'στὴ θέσι του ἀκίνητος, ξερός ὡς ἀπολιθωμένος. Τὸ μάθημα ἦτο φοβερό! Τί λέτε; Δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἀπαντήσω. Ἡ παρὰ μας μὰς καλοῦσε νὰ φύγωμεν.

ΧΑΡΙΚΑΒΙΑ ΚΑΜΒΟΥΚΙΔΟΥ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

Τὸ πρῶτον γυναικείου συνέδριον τῆς Ρωσσίας, ἐν ᾧ διεξήχθη ὀμαλώτατα, ἀπειλεῖ μετὰ τὴν λήξιν του νὰ λάβῃ διαστάσεις τραγικάς. Ἐνας ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς τῆς ἀκρας δεξιᾶς, ὀνομαζόμενος Πουρίχεβιτς, ἔστειλε μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου ἕνα γράμμα ὑβριστικὸν μὲ φρασεολογίαν αἰσχρὰν και κακοήθη πρὸς τὴν πρόεδρον τοῦ Συνεδρίου και πρωταγωνίστριαν τοῦ ἐκεῖ γυναικείου ζητήματος κ. Φίλοσοφῶφ. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἐγράφη εἰς χαρτὶ ἐπιστολικὸν τὸ ὁποῖον ἔφερε τὴν ἐπικεφαλίδα τῆς Ρωσσοικῆς Δούμας.

Εὐθὺς ὡς ἐγνώσθη τοῦτο εἰς τοὺς γυναικίους κύκλους, μιὰ νέα Ρωσσίς—ἡ κ. Φίλοσοφῶφ δὲν εἶναι πλέον νέα—ἔστειλε τηλεγράφημα πρὸς τὸν ὑβριστὴν βουλευτὴν, τὸν ὁποῖον προσεκάλεε εἰς μονομαχίαν, ὀρίζουσα και τοὺς μάρτυράς της ἐκ τῶν βουλευτῶν τῆς ἀκρας ἀριστερᾶς. Λέγεται ὅτι ἡ προκαλοῦσα κυρία εἶναι δεινὴ σκοπεύτρια και ξιφομάχος θαυμασία, δὲν ἀναμιγνύεται δὲ διόλου εἰς τὴν κίνησιν τοῦ γυναικείου ζητήματος τῆς Ρωσσίας. Ἀπλῶς μόνον ἀπὸ ἀγανάκτησιν διὰ τὴν ἀναυδρον διαγωγὴν τοῦ Πουρίχεβιτς ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα μάθημα εὐπρεπείας.

Πρέπει ἄλλως τε νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ κυρίαὶ τοῦ Συνεδρίου ὑπῆρξαν πολὺ ἐπιφυλακτικαὶ εἰς τὰς συζητήσεις των, ὅτι εἰς αὐτὸ ἔλαβαν μέρος γυναῖκες και ἄνδρες ὄλων τῶν τάξεων και ὄλων τῶν πολιτικῶν μερίδων, και ὅτι τὸ Συνέδριον συνεκλήθη ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτέραν γυναικίαν Ἐταιρείαν τῆς φιλανθρωπίας και τῆς ἀλληλοβοηθείας τῶν γυναικῶν, μὲ πρόγραμμα μᾶλλον συντηρητικὸν και μετριοπαθές.

Πρέπει μάλιστα νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀκριβῶς διὰ τὴν συντηρητικότητά του ἐπῆλθε περὶ τὸ τέλος τῶν συζητήσεων κάποιον σχίσμα ἐκ μέρους

των αντιπροσώπων των εργατίδων, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐγγραφή εἰς τὸ πολιτικὸν τμήμα καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπήτησαν νὰ τεθῆ ὡς πρῶτος καὶ κυριώτατος σκοπὸς τοῦ συνεδρίου τὸ ζήτημα τοῦ δικαιώματος τῆς πολιτικῆς ψήφου, ἀδιακρίτως φύλου καὶ κοινωνικῶν τάξεων. Τὸ συμβούλιον τοῦ Συνεδρίου ἀνεγνώρισε μὲν τὸ δίκαιον τῆς ἀπαιτήσεως των εργατίδων, ἐθεώρησεν ὅμως ἀκόμη πρόωρον τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάνθη ὅτι τὸ Συνέδριον ὄφειλε νὰ ἐπιμείνῃ εἰς ὑποστήριξιν πραγμάτων ἐφαρμοσίμων καὶ ὄχι ἀδυνάτων. Τοῦτο δυσηρέστησε τὰς φανατικὰς φεμινιστρίας, αἱ ὁποῖαι καὶ ἀπεσύρθησαν τοῦ Συνεδρίου διαμαρτυρόμεναι.

Φυσικὰ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τμήμα ἦτο τὸ πολιτικὸν καὶ αἱ συζητήσεις αἱ ὁποῖαι διεξήχθησαν εἰς αὐτὸ παρουσιάζουν τὰς ρωσίδας μὲ δεινότητα ρητορικὴν πρώτης τάξεως ἀλλὰ καὶ μὲ ἀντίληψιν καὶ πρωτοτυπίαν θαυμαστὴν εἰς τὰς ἰδέας των.

«Δὲν πρέπει νὰ ἀνήκωμεν εἰς πολιτικὰ κόμματα, εἶπε μία νεαρῶτάτη ρωσὶς, πρέπει νὰ ἀνήκωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς χώρας μας. Δὲν πρέπει νὰ μένωμεν καὶ νὰ δρῶμεν ὡς ὄργανα αὐτῶν ἢ ἐκείνων, παρασυρόμεναι ἀπὸ ἐνθουσιασμοὺς στιγμιαίους καὶ πάθη καὶ συμπαιθείας ἢ ἀντιπαθείας. Ἀλλὰ νὰ μελετῶμεν, νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰ ζητήματα καὶ ἐν γνώσει αὐτῶν νὰ ἐνεργούμεν. Ἐγὼ, εἶπε, δὲν παραδέχομαι ὅτι εἰς τὴν Ρωσίαν ὑφίσταται γυναικίον ζήτημα. Μόνον κοινωνικὸν τοιοῦτο ἀναγνωρίζω καὶ εἰς αὐτὸ γυναικὲς καὶ ἄνδρες εἶναι ἴσοι καὶ ἐξ ἴσου ὀφείλουσαν νὰ ἀγωνίζωνται διὰ τὰ δικαιώματά των. Διότι εἰς τὴν Ρωσικὴν οἰκογένειαν ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναικίαι εἶναι ἴσοι, κύριος ὁ καθὲς τοῦ ἑαυτοῦ του, τῆς περιουσίας του, των ἐργασιῶν του καὶ ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του. Πουθενὰ ἄλλοῦ αἱ γυναικὲς ὡς κοινωνικοὶ καὶ οἰκογενειακοὶ παράγοντες δὲν χαιροῦν τόσας ἐλευθερίας καὶ τόσα δικαιώματα, ὅσα εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἡ Ρωσία ἀπὸ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης ἔχει γυμνάσια καὶ λύκεια κοριτσιῶν, ἰσόβαθμα μὲ των ἀγοριῶν καὶ αἱ Ρωσίδες ἐπιστήμονες εἶναι οἱ καλλίτεροι προπαγανδιστῆς τῆς ἐξαπλώσεως τῆς Σλαυικῆς ἰδέας καὶ τῆς κατακτητικῆς πολιτικῆς εἰς κάθε σημεῖον τῆς Ἀσίας καὶ ἐν γένει τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ Ρωσὶς κυρία, ὅπως δὲν ἔχει νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν σύζυγον τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τῆς, δὲν δίδει ἐπίσης λόγον των σκέψεων, των προτιμήσεων καὶ των συμπα-

θειῶν τῆς. Ἐχθροὶ πολλάκις των ἀνδρῶν, εἶναι φίλτατοι των γυναικῶν, καὶ μία φίλια, καὶ αἰσθηματικὴ ἀκόμη, δὲν θεωρεῖται ἐγκλημα, ἀλλ' οὔτε σχολιάζεται καὶ κατακρίνεται».

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τμήμα τῆς φιλανθρωπίας ἢ συζήτησις ὑπῆρξεν ἐνδιαφέρουσα. Διότι ἡ φιλανθρωπία εἰς τὴν Ρωσίαν δὲν ἀσχολεῖται μόνον μὲ τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς πτωχοὺς. Δι' αὐτοὺς ὑπάρχουν τὰ δημόσια ἰδρύματα καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἐλέους. Φιλανθρωπία λαϊκὴ εἶναι ἡ προστασία κοριτσιῶν, ἡ συνδρομὴ καὶ ἐνίσχυσις των φοιτητριῶν, ἡ μόρφωσις καὶ ἀποκατάστασις των φυλακισμένων, αἱ θερμαὶ σχολικαὶ ἐκδρομαί, ἡ ἀστικὴ οἰκονομία, ὁ στρατὸς τῆς σωτηρίας, ἡ ζωὴ των χωρικῶν, ἡ ζωὴ τῆς ἐργατίδος εἰς τὰ ἐργαστάσια, ἡ φροντίς διὰ τὰς ὑπαλλήλους τοῦ δημοσίου, ἡ πάλη κατὰ τῆς διαφθορᾶς, κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος.

Ἡ ἐντύπωσις ἐκ τοῦ συνεδρίου ὑπῆρξε μεγάλη. Ὁκτακόσιαι γυναῖκες ἀπὸ ὄλας τὰς τάξεις εἰργάσθησαν μίαν σχεδὸν ἑβδομάδα μὲ πειθαρχίαν καὶ τάξιν, ἀλλὰ καὶ πλήρη ἐλευθερίαν σκέψεως. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀποχώρησις των ἐργατικῶν ἀντιπροσώπων ὑπῆρξε σοβαρὰ, ἐπιβάλλουσα, μεγαλοπρεπῆς. Οὔτε ὕβρεις, οὔτε διαπληκτισμοί, οὔτε χυδαιότητες. Ἡ μοναδικὴ χυδαιότης ἦτο ἡ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ βουλευτοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ Δούμα σύσσωμος καὶ εἰς εἰδικὴν συνεδρίαν ἀπεδοκίμασε, ἀπεκήρυξε καὶ διέγραψεν ἀπὸ τοῦ καταλόγου των ἀντιπροσώπων, διότι προσέβαλλε τὴν ἀξιοπρέπειάν τῆς καὶ μετεχειρίσθη τὸ ἔμβλημά τῆς διὰ πρᾶξιν φαύλην καὶ κακοήθη.

Ἡ τελετὴ τῆς λήξεως τοῦ συνεδρίου ἐγένετο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Δημαρχίας τῆς Πετροπόλεως καὶ ἡ τελευταία πράξις τῆς ὑπῆρξεν ἢ παρὰ τῆς προέδρου κ. Φιλοσοφῶφ διαμαρτυρία κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἡ ὁποία ὡς εἶπεν, ἀποτελεῖ στίγμα ἀτιμίας διὰ τὴν Ρωσίαν. Φυσικὰ ἡ ἐπέμβασις τῆς Ἀστυνομίας μετὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιδοκιμασίαν των Congressistes ἐπέκειτο, ἀλλ' ἡ κ. Φιλοσοφῶφ εἶχεν ἤδη κηρύξει τὴν λήξιν τοῦ Συνεδρίου καὶ τὰ μέλη εἶχαν χωρισθῆ ὅταν ἡ ἀστυνομία ἐφθάσε.

Τὸ περιέργον εἶναι ὅτι ἐξαιρετικῶς αἱ ἀριστοκρατικαὶ τάξεις δεικνύονται μᾶλλον εὐνοϊκοὶ εἰς πᾶσαν γυναικίαν πρόοδον καὶ ὅτι διὰ τὸ συνέδριον αὐτὸ ἀρχαὶ καὶ εὐγενεῖς ἀφήκαν πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὸ συνέδριον.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐκθεσις των νταντελῶν τῆς Προόδου ἔκαμεν ἀληθινὰ θαύματα. Αἱ εἰσπράξεις ἀπὸ τὴν διήμερον πώλησιν ἀνήλθον εἰς 1100 δρ. ποσὸν ἀπίστευτον, ἐὰν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἕνεκα των ἐφθνηῶν τιμῶν κατηναλώθη μεγάλη ποσότης νταντελῶν.

Ἡ νταντέλα τῆς Ζακύνθου διεκρίθη καὶ πάλιν καὶ διὰ τὴν ποιότητα καὶ διὰ τὰς εὐθηνὰς τιμὰς. Ἦδη νέα ἔκθεσις γενικῶν εἰδῶν ἐτοιμάζεται: διὰ τὰς 20 Μαρτίου, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ περιληφθῆ καὶ εἰδικῶν καλλιτεχνικῶν τμήμα. Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ θὰ εἶναι ἐτήσια καὶ διαρκῆς, θὰ συντελέσῃ δὲ καὶ πάλιν πρὸς ἐξόδουσις ὠραίων γυναικείων χειροτεχνημάτων καὶ ἀνακούφισιν τῆς κρυμμένης δυστυχίας, ἡ ὁποία εὐγνωμονεῖ τὴν πρόεδρον τῆς Προόδου κ. Ἀνναν Παπαδοπούλου.

Ἡ δήμαρχος τοῦ Alderburgh, Δοκτορέσσα Ἐλισάβετ Garrett Anderson ἔδωκε κα: αὐτὰς ἐπίσημον γεῦμα εἰς σαράντα δημοτικούς συμβούλους καὶ ἄλλους πολιτευτὰς τῆς περιφέρειας τῆς. Ἐφερε μαῦρον βελούδιον φόρεμα, πένθιμον κάλυμμα χήρας εἰς τὴν κεφαλῆν, ἐγκατεσπαρμένον μὲ ἀδάμαντας. Καμμία κυρία δὲν εἶχε προσκληθῆ εἰς τὸ γεῦμα αὐτό, τοῦ ὁποίου προῖστατο ἡ Λαίδη Mayor — εἶναι ὁ δημαρχικὸς τίτλος τῆς. — Εἰς τὴν ἐπίσημον πρόποσιν, ἣν ἔφερεν, εἶπεν ὅτι ἐλπίζει ἡ δημαρχία τῆς νὰ ἀφήσῃ ἐποχὴν μιᾶς καλῆς μητέρας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Alderburgh. «Ὅ, τι ἀνάγεται εἰς ἐξωραϊσμόν καὶ τάξιν τῆς πόλεως ἤρχισεν ἤδη νὰ γίνεταί καὶ ἐλπίζει ἐντὸς ἐνὸς ἑξαμήνου ἡ πόλις νὰ παρουσιάσῃ νέαν ἐντελῶς μορφήν μὲ πλατείας ὀλοπρασίνους καὶ μὲ δρόμους μὲ διπλᾶς σειρὰς δένδρων. Οἱ ξένοι θὰ ἀγαπήσουν τὴν πόλιν μας, εἶπε, διότι θὰ γίνῃ ἡ πόλις τῆς πρασιναῆς καὶ τῆς φαιδρότητος, τῆς ὁποίας τόσῃν ἔχει ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ εἶναι εὐτυχῆς.

Ἡ λαίδη Mayor εἶναι ἀπὸ τὰς πρώτας κυρίας αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τοῦ 1870 εἶχον ἐκλεχθῆ μέλη των σχολικῶν συμβουλίων τοῦ Λονδίνου. Εἰργάσθη ὡς ἰατρὸς σαράντα συνεχῆ ἔτη καὶ ἀρίθμησε τὴν πάλιν καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς διὰ τὸ γυναικίον ζήτημα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πρόοδον ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ πρόεδρος τῆς βασιλικῆς ἱατρικῆς ἑταιρείας Sir William Chureh, ὁ ὁποῖος παρίστατο εἰς τὸ γεῦμα αὐτό, ἔφερε πρόποσιν ὑπὲρ τῆς κ. δημάρχου. Μεταξὺ ἄλλων εἶπεν, ὅτι εἶναι τιμὴ διὰ τὴν Βασιλικὴν ἱατρικὴν ἑταιρείαν, ὅτι ἀνήκει εἰς τὰ μέλη τῆς ἡ πρώτη γυναῖκα ἢ ἐκλεχθεῖσα δήμαρχος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὅτι ὅλαι αἱ νέαι ἐπιστήμονες αὐτὴν πρέπει νὰ ἔχουν παράδειγμα εἰς τὴν δρᾶσιν των. Διότι ἀφοῦ ἐπὶ σαράντα ἔτη εἰργάσθη ἀκάματος ὡς ἰατρὸς καὶ προσέφερε καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην μεγάλην συμβολὴν καὶ εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα μεγάλην συνδρομήν, ἤδη ἀφιερώνει τὴν μακρὰν πεῖραν τῆς καὶ τὴν σοβάραν καὶ ὑπέροχον μόρφωσίν τῆς ὑπὲρ τῆς πόλεως τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ πα-

τέρας καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς ἐδημάρχευσαν εὐεργετικώτατα.

Ἡ πρόποσις αὐτὴ διεκόπητο ἀπὸ ἐνθουσιώδη καὶ συχνὰ χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας.

Ἡ γνωστὴ καθηγήτρια τῆς Χημείας εἰς τὴν Σορβὼν τῶν Παρισίων καὶ ἐφευρέτις τοῦ Ραδίου κ. Curie θὰ προεδρεύσῃ τοῦ Διεθνoῦς Συνεδρίου Ἡλεκτροχημείας, τοῦ συνερχομένου εἰς Λονδίνον.

Αἱ suffragettes τοῦ Λονδίνου εὐρίσκονται πάλιν εἰς ἀναστάσει μετὰ τὴν ἔναρξιν των συνεδριῶν τῆς Ἀγγλικῆς Βουλῆς. Δύο ἐξ αὐτῶν ἐπεχείρησαν νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου καὶ νὰ διακηρύξουν τὰ δικαιώματά των ἀνυψούμεναι δι' ἀεροστάτου εἰς τὸν περίβολον τῆς Βουλῆς. Τὸ τέχνασμα ἀπέτυχε, διότι τὸ ἀερόστατον ἕνεκα τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἐφέρθη πολὺ μακρὰν καὶ τὰ σαλπίσματα ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας δὲν ἤκούοντο σχεδόν.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν αὐτὴν δὴ ἀπὸ τὰς φανατικώτερας ἀρχηγούς, ἡ λαίδη Frances Balfour καὶ ἡ κ. Millicent Fancett προσεκάλεσαν δι' ἐγκυκλίου ὅλας τὰς suffragettes νὰ συναθροισθοῦν τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐνάρξεως τῆς Βουλῆς εἰς τὴν μονὴν τοῦ Οὐεστμίνστερ διὰ νὰ προσευχηθοῦν ὅλαι μάζῃ καὶ μεταβάλουν τὴν θρησκευτικὴν αὐτὴν τελετὴν εἰς ἐπίσημον πρὸς τὸν Θεὸν παράκλησιν πρὸς πραγματοποίησιν των πόθων των κατὰ τὴν νέαν αὐτὴν βουλευτικὴν περίοδον.

Εἰς τὴν Φιλλανδικὴν Βουλὴν ὑπεβλήθη ἡ ὑποψηφιότης, ὡς ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς, τῆς βουλευτοῦ κ. Hagman, ἡ ὁποία ἔλαβεν ὀγδοήντα ψήφους. Ἡ δις Θέκλα Οὐλτεν, φιλόλογος καὶ βουλευτῆς διωρίσθη γραμματεὺς τῆς Βουλῆς καὶ ψηφολέκτρια.

Ἡ πρηγκίπισσα Armande de Polignae θὰ διευθύνῃ αὐτοπροσώπως τὴν ὄρχήστραν κατὰ τὴν μεγάλην ἐσπερίδα ἡ ὁποία δίδεται εἰς τὸ θέατρον τοῦ Châtelet ὑπὲρ των Ἰταλῶν σεισμοπλήκτων. Θὰ παρασταθῆ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ ρόδα τοῦ Καλίφου» μελόδραμα, σύνθεσις τῆς πριγκιπέσσης.

Εἰς τὰς Δημοτικὰς ἐκλογὰς τῆς Δανίας αἱ διὰ πρώτην φορὰν ἐκτεθεῖσαι δημοτικαὶ σύμβουλοι γυναικὲς ἐθριάμβευσαν. Μικροὶ καὶ μεγάλοι δῆμοι ὑπεστήριξαν μὲ ἐνθουσιασμόν τὸν νεωτερισμὸν αὐτόν. Ὅλαι σχεδόν αἱ ὑποβαλοῦσαι ὑποψηφιότητα ἐπέτυχαν μὲ μεγάλην πλειοψηφίαν. Σήμερον ἐν 10 οῖο δημοτικῶν συμβούλων τῆς Δανίας εἶναι γυναῖκες.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1890 εἶχεν ἐπιτραπῆ εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἐκλέγωνται ἐπιθεωρητρίαι των σχολείων, ἀπὸ τοῦ 1893 ὡς ἐνοριακαὶ ἐπίτροποι, ἀπὸ τοῦ 1895 ὡς ἐπιθεωρητρίαι τοῦ Δήμου διὰ τὰ ὄρφανοτροφεῖα καὶ τὰ ἐκθετοτροφεῖα καὶ ἀπὸ τοῦ 1904 ὡς μέλη τῆς παρὰ των δήμων ἐξασκουμένης ἐν γένει φιλανθρωπίας.

Ἡ δρᾶσις των εἰς τὰς διαφόρους αὐτὰς ὑπηρεσίας ὑπῆρξε τόσον ἐνεργητικῆ. ὥστε νὰ θεωρηται σήμερον ἀπὸ τὸν Δανικὸν λαὸν εὐτύχημα ἢ ἐκλογὴ γυναικῶν δημοτικῶν συμβούλων. Ὡς πρὸς τὸ διαχειριστικὸν μέρος καὶ τὰς οἰκονομίας τῶν δήμων φαίνεται ὅτι προσδοκῶνται πολλὰ ἀπὸ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἔγγαμοι καὶ μὴ διὰ νόμου, ἀπὸ τοῦ 1880, ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς διαχειρίσεως τῆς ἰδίας των περιουσίας, ὡς καὶ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας των.

ΟΜΙΛΙΑΙ

Δάντε Ἀλιγκέρι. Μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας φιλολογικὰς συγκεντρώσεις ἦτο ἡ τῆς ἐδῶ Ἑταιρείας Δάντε Ἀλιγκέρι, εἰς τὰς ὠραίας αἰθούσας τοῦ προξένου τῆς Ἰταλίας.

Ἡ Ἑταιρεία Δάντε - Ἀλιγκέρι, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ διάδοσις τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἔχει καὶ ἐδῶ πρὸς διετίας κλάδον ἀντεπιστέλλοντα, εἰς τὸν ὅποιον ὁρεῖλεται ἡ διοργάνωσις τῆς ὠραίας αὐτῆς φιλολογικῆς ἐορτῆς.

Τὸν λόγον ἔλαβε πρῶτος ὁ γραμματεὺς τῆς Ἑταιρείας κ. I. Μοντούρης, ὁ ὁποῖος μετὰ μικρὰν εἰσήγησιν ἐπαρουσίασε τὸν κ. Μίντον, νέον ἀρχαιολόγον κατέταξεν τῆς ἐδῶ Ἰταλικῆς ἀρχαιολογίας, ὁ ὁποῖος ὠμίλησε περὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ καὶ περὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὴν κλασικὴν ἐποχὴν.

Ἡ ὁμιλία του ἦτο ἀληθινὸν ἀριστοτέχνημα, καὶ φυσικὰ ἐχειροκροτήθη ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸν κοινόν, εἰς τὸ ὅποιον παρίστατο ὁ πρέσβυς τῆς Ἰταλίας μετὰ ὀλόκληρον τὸ προσωπικὸν τῆς Πρεσβείας, ὁ γραμματεὺς τῆς Αὐλῆς κ. Στεφάνου, ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κυπάριστος Στέφανος, τὰ ἐξέχοντα μέλη τῆς Ἰταλικῆς παροικίας καὶ πολλὰ ἕκ τῆς Ἑλληνικῆς.

Μετὰ τὸν κ. Μίντον τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ διευθυντῆς τῆς ἐδῶ Ἰταλικῆς σχολῆς κ. Βεργάρας, ὁ ὁποῖος ὠμίλησε ὠραιότατα περὶ γλώσσης, ἐξαίρων τὴν διὰ τῆς μελέτης τῶν γλωσσῶν γνωριμίαν καὶ ἐπικοινωνίαν τῶν διαφόρων λαῶν. Εἰς τὰ Ἰταλικά Πανεπιστήμια, εἶπεν, εἰσήχθη ἤδη ἡ μελέτη τῆς νεοελληνικῆς, ἥδη δὲ καὶ εἰς τὸ ἐδῶ Πανεπιστήμιον ἡ τῆς Ἰταλικῆς. Τοῦτο προσέθηκε θὰ συντελέσῃ εἰς τὸν ἐγκαρδιώτερον ἀκόμη σύνδεσμον δύο λαῶν ἀδελφῶν συνδεδεμένων ἀπὸ τὸ μεγάλο παρελθόν. Ὁ λόγος τοῦ κ. Βεργάρου γεμάτος ἀπὸ ὠραίας ιδέας, ἐπεσφράγισε τὴν ὠραίαν ἐορτήν.

Εἰς τὸ Ὁδεῖον ἐξηκολούθησαν αἱ ὁμιλίαι τῆς Δευτέρας μετὰ τὸν κ. Ἀρ. Κουρτίδην, ὁ ὁποῖος ἀνέγνωσε μετὰ πολλὴν ἐνθουσιώδη θαυμασμὸν ὠραίαν μελέτην του περὶ τῶν ἠρωϊδῶν τοῦ Σαίκτηρ, καὶ μετὰ τὸν κ. Θεοδωρόπουλον ὁ ὁποῖος ἀνέγνωσε τὴν περὶ «κλέφτικων τραγουδιῶν» πλουσίαν εἰς προτοτυπίαν πραγματείαν του.

Τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν ἐποίκιλεν ἀπαγγελία τῆς κ. Θεόνης Παπᾶ ὠραίων καὶ ἐκλεκτῶν τραγουδιῶν

ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐτραγουδῆσε συνοδευόμενος ἀπὸ πιάνο, νεαρὸς μαθητῆς τοῦ Ὁδεῖου. Τὸ θέμα, ἀγαπητὸν ἰδιαιτέρως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, συνεκέντρωσε πολλὴν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον καὶ ἀπετέλεσε μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐπιτυχίας εἰς τὸν καθαρῶς φιλολογικὸν αὐτὸν νεωτερισμὸν τῶν ὁμιλιῶν τῆς Δευτέρας.

Εἰς τὸν Παρνασσὸν τὰ Φιλολογικὰ Σάββατα ἐτελείωσαν μετὰ τὴν τελευταίαν τριλογίαν τῶν κ. κ. Μπάμπη Ἀννίου, ὁ ὁποῖος ὠμίλησε περὶ Θεοῦ καὶ Μαμωνᾶ, τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνου, ὁ ὁποῖος διηγήθη μίαν εὐθυμῆν ἱστορίαν ἐνός ἱστορικοῦ πιλαρίου τοῦ Ὁθέλλου καὶ τοῦ κ. Τσοκοπούλου, ὁ ὁποῖος ὠμίλησε διὰ τὴν γυναικείαν μόδον εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐθνικῆς μας ἀποκαταστάσεως.

Αἱ ὁμιλίαι καὶ τῶν τριῶν ρητόρων ἦσαν εὐθυμοί, ἐγκατεσπαρμέναι μετὰ ἐξυπνάδες, τὸ πιλάρι μάλιστα τοῦ Ὁθέλλου, τὸ ὅποιον ὁ Ἀλεξιάδης ἐμαγεύει εὐεν εἰς τὰ παρασκήνια μετὰ μίαν ἐρωτικῆς θωπείας καὶ μίαν σκηναίαν ζηλοτυπίας ἦτο χαριτωμένο καὶ ἐξυπνότατο του

Ὁ κ. Πολέμης ἔπειτα ἀπείργειλεν ὠραία ποιήματα μετὰ τῶν ὁποίων τὸ ποίημα τοῦ Ἰπνίου ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα

Τὰ Φιλολογικὰ Σάββατα διεδέχθησαν αἱ ὠραῖαι ὁμιλίαι τοῦ κ. Λάμπρου περὶ Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αἱ ὁποῖαι εἶναι μαζὴ καὶ μαθήματα ἀπὸ σελίδας ἐπιπολαίως ἕως τῶρα ἐξετασθείσας τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς.

Ὁ κ. Σπ. Λάμπρος ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἱστορικοὺς τοῦ κόσμου, ὡς πρὸς τὸν κύκλον τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Βυζαντινῶν πραγμάτων, ρήτωρ εὐφραδῆς καὶ ἀκούρατος συγκεντρώνει εἰς τὰς ὠραίας αὐτὰς διαλέξεις του πυκνὸν πάντοτε καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον, εἰς τὸ ὅποιον τακτικὰ παρίστανται καὶ αἱ Α. Υ. ὁ διάδοχος καὶ ὁ πρίγκηψ Γεώργιος.

Ἡ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ κ. ΝΙΝΑΣ ΦΩΚΑ

Ἀφοῦ ἡ κ. Νίνα Φωκᾶ ἐτραγουδῆσε δι' ὄλον τὸν κόσμον, ἀφοῦ δὲν ἔμεινε βραδεία φιλανθρωπικὴ εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴν ἐπρωταγωνίστησε, πρόθυμη νὰ δίδῃ τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἄσματος τῆς διὰ νὰ ἐκλύη τὸ κοινόν καὶ ἀνεδείχθῃ ἡ γενναϊότερα εὐεργετικὸν ὄλον ὅσοι ἔχουν ἀνάγκην συνδρομῆς, ἀπεφάσισε τῇ παρακλήσει ὄλων τῶν φίλων τῆς, ὄλων τῶν θαυμαστῶν τῆς νὰ δώσῃ καὶ μίαν ἐντελῶς ἰδικὴν τῆς συναυλίαν.

Φυσικὰ εἰς τὴν συναυλίαν αὐτὴν θὰ τραγουδήσῃ καὶ νέα ἄσματα, φυσικὰ θὰ εἶναι κατὰ μὴν ἀπολαυσὴν καὶ φυσικὰ θὰ κλείσῃ τὴν μουσικὴν περίοδον τῆς ἐποχῆς μετὰ ἀληθμονήτους καὶ μοναδικὰς ἐντυπώσεις. Δὲν θὰ μείνῃ δὲ ἀθηναῖος καὶ ἀθηναία ἐξ ὧν γνωρίζουν καὶ δὲν γνωρίζουν τὴν μεγάλην μας καλλιτέχνην ποῦ δὲν θὰ θεωρησῇ τιμὴν του νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν συναυλίαν τῆς αὐτῆς.

ΒΙΒΛΙΑ

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ὁμῶλ περὶ Ἑλλάδος εἶναι μία ἀκόμη ἀπόδειξις τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης τοῦ διαπρεποῦς ἀρχαιολόγου πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ δὲν εἶναι μόνον ἐπιστημονικὸς θαυμασμὸς πρὸς τὸ μεγάλο παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέρον καὶ στοργὴ πρὸς τὸ παρόν, μετὰ τὸν ὅποιον συνεδέθη ὁ κ. Ὁμῶλ, καὶ τὸ ὅποιον ἐμελέτησε καὶ ἐξετίμησε κατὰ τὴν μακρὰν εἰς Ἀθήνας διαμονὴν του, ὡς διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

Περικοπὰς ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς.

Φ. δε Σιμωνι Μπροῦβερ. Τὸ ἀγῶμα. Ἱστορία τοῦ παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ εἶναι ὁ τίτλος ὅπου φέρει ἕνα ὀλιγοσέλιδο καὶ καλοτυπωμένο βιβλιαράκι τοῦ Ἰταλοῦ φιλέλληρος κ. De Simone Brower, γεμάτο θαυμασμὸν πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα καὶ ἐνθουσιώδη ἀγάπην πρὸς τὴν νεωτέρα.

Τὸ ὠραῖον ἔργον του ὁ συγγραφεὺς ἀφιερώνει πρὸς τὸν γνωστὸν λόγιον τῆς πόλεως καὶ συγγραφέα, πλὴν ἄλλων, καὶ τοῦ μεγάλου διτόμου ἔργου τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν κ. Θ. Φιλαδελφέως.

Ἀγγέλου Βλάχου. Τὰ τραγούδια τοῦ Χάϊνε. Ὁ κ. Ἀγγέλος Βλάχος ἐδημοσίευσεν νέαν ἐκδοσὴν μεταφράσεως τῶν τραγουδιῶν τοῦ Χάϊνε. Ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ φυσικότης τοῦ πρωτοτύπου ἀποδίδεται εἰς τὴν μετάφρασιν αὐτὴν μετὰ γλῶσσαν φυσικὴν, ἀπλὴν, γέουσαν καὶ μετὰ ποικίλην ἀπόδοσιν ἀριστοτεχνικὴν. Ὅσοι εἰξεύρουν πόσον δύσκολος εἶναι ἡ μετάφρασις ἐνός ποιήματος καὶ μάλιστα τραγουδιῶν καὶ σονέτων, τῶν ὁποίων ὅλη ἡ δύναμις εὐρίσκειται εἰς τὴν φυσικὴν ἀπλότητα, τὴν χάριν καὶ τὴν φρεσκάδα τῶν εἰκόνων, δὲν ἔμπορουν παρὰ νὰ θαυμάσουν τὴν μετάφρασιν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου καὶ νὰ τοῦ εἶναι εὐγνώμονες, διότι τόσον ἀληθινὰ τοὺς ἀποδίδει τὴν ὠραιότητα τῶν στίχων τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ποιητοῦ.

M. Μαλακάση. Περὶ ὠραίων. Ὁραῖα, ὅταν κατὰ ἀνάγκην καλλιτεχνικά, ποῦ γοητεύουν καὶ συγκινοῦν εἶναι τὰ νέα ποιήματα τοῦ κ. M. Μαλακάση εἶναι γραμμένα ὅλα εἰς τὸν μέγα μελαγχολικὸν καὶ δίδουν τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ψυχῆς ποῦ ἀγαπᾷ νὰ παραπονῆται καὶ ποῦ βλέπει τὴν ζωὴν περιλυπα νὰ σύρεται ἀπὸ τὸ περρωμένον, χωρὶς χαρὰν ἀπόλυτον καὶ χωρὶς εὐτυχίαν.

Ρόδα καὶ μῆλα. Ὁ ε'. τόμος τῶν Ρόδων καὶ Μήλων τοῦ κ. Ψυχάρου μᾶς ἤλθε καὶ πάλιν γεμάτος ἐπιχειρήματα, μετὰ συζητήσεις, μετὰ μεθοδικὰς ἀναλύσεις, μετὰ ἀπαντήσεις, μετὰ κρίσεις, ἀλλὰ καὶ μετὰ παράπονα καὶ μετὰ ἀπογοητεύσεις. Ὁ κ. Ψυχάρου, ποῦ ἀφιέρωσε πραγματικῶς τὴν ζωὴν του ὅλον εἰς τὸ γλωσσολογικὸν ζήτημα, φαίνεται, ὅτι ἐμπρὸς εἰς τὰς αἰρέσεις καὶ διαιρέσεις τῶν φίλων καὶ τῶν ὁπαδῶν καὶ εἰς τὴν

ἀντίδρασιν τὴν φανατικὴν καὶ συχνὰ ἀκαταλόγητον τῶν ἐναντίων ἤρχισε νὰ ἀπογοητεύεται.

Εἰς τὸν πρόλογόν του, ἕνα πρόλογον πολὺ δυνατόν, ὁ κ. Ψυχάρου ἀποδίδει εἰς τὸν ἀνυπότακτον καὶ ἀμέθοδον χαρακτῆρα τοῦ Ἑλλήνου τὴν τελείαν γλωσσικὴν μας ἀκαταστασίαν καὶ τῶν καθαρευόντων καὶ τῶν δημοτικιστῶν.

Νομίζω, ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ ἐπέρασαν τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς ἀκαταστασίας τῆς γλωσσικῆς καὶ ὅτι παντοῦ ἡ γραμματικὴ ἐγίνεν, ἀφοῦ τὸ τυπικὸν ἐπεβλήθη ἀπὸ τὴν κοινὴν χρῆσιν καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον δυνατοὺς συγγραφεῖς.

Οἱ Ἰταλοὶ τοῦλάχιστον, νομίζω, εἶχον τὴν ἰδίαν περίπου γλωσσικὴν ἐξέλιξιν μετὰ ἡμᾶς καὶ, ἂν ὑπάρχουν σήμερον εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅσαι πόλεις τόσαι καὶ διάλεκτοι, ὅμως ὑπάρχει καὶ μία γλῶσσα κοινὴ, ὠραία, ἀπλὴ καὶ εὐκόλη, μετὰ τὴν ὁποίαν ἤκμασε καὶ ἀκμάζει ἡ Ἰταλικὴ φιλολογία καὶ ἀνθεῖ ἡ Ἰταλικὴ Τέχνη.

Ὅπως δὴποτε ὁ ἀγὼν τοῦ κ. Ψυχάρου εἶναι ἀξιος θαυμασμοῦ, διότι θυσιάζει καιρὸν, γνώσεις, χρήματα, θυσιάζει ὅλον σχεδὸν τὸ παρόν, ποῦ μποροῦσε νὰ τὸν δοξάσῃ ὡς καλλιτέχνην, θυσιάζει ἐργασίαν καὶ κόπους, χωρὶς νὰ τοῦ ἀναγνωρίζεται ἡ εὐγενὴς πρόθεσις, ὅτι ἐργάζεται δι' ἕνα ἰδανικόν, ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ ἀποδίδονται, ὅπως εἰς ὅλους τοὺς δημοτικιστάς, συκοφαντίαι καὶ ὕβρεις καὶ ταπεινοὶ σκοποὶ, ἀνάξιοι καὶ ἐκείνων ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι τὰς ἐπινοοῦν.

Δ. Βικέλα. Ἡ ζωὴ μου. Ἀπὸ τὸν Σύλλογον πρὸς διάδοσιν Ὁφελίμων βιβλίων ἐξεδόθη εἰς τόμον ἀπὸ 432 σελίδας ἐν εἶδος αὐτοβιογραφίας τοῦ ἀοιδίμου Ἰδρυτοῦ τοῦ Συλλόγου. Τὸ βιβλίον περιέχει τὰς παιδικὰς καὶ νεανικὰς ἀναμνήσεις τοῦ συγγραφέως, γραμμένας μετὰ πολλὴν ἀπλότητα καὶ εὐκρίνειαν. Πολλὰ καὶ διάφορα ζητήματα μελετῶνται εἰς τὸ ἔργον αὐτό, ἀναγόμενα εἰς τὴν πρὸ τριῶν περιόδου γενεῶν ζωῆν. μετὰ τὰ κεφάλαια δὲ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν Λέοντα Μελά καὶ τοὺς ἕκ μετῶν ἐν γένει θεοῦ του ὁ ἀοιδίμος Βικέλας δίδει μίαν εἰκόνα ζωντανὴν μιᾶς ἀπὸ τὰς πολυμελεστέρας Ἑλληνικὰς οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι ἤκμασαν εἰς πλοῦτον καὶ μόρφωσιν καὶ ἔθεσαν τὰς βάσεις μιᾶς νέας πνευματικῆς ζωῆς τοῦ τόπου μας.

Τὸ βιβλίον κατὰ θέλησιν τοῦ συγγραφέως του θὰ πωληθῇ πρὸς ὄφελος τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν Ὁφελίμων βιβλίων.

Ἡ γυμναστικὴ κατὰ τὸ Σουηδικὸν ὀδύνημα. Αὐτὸν τὸν τίτλον φέρει τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. I. Χρυσάφη, τόμος ὀγκωδέστατος, εἰς τὸν ὅποιον ἀναπτύσσει ἐκτενέστατα τὰ κατὰ τὴν γυμναστικὴν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἕως τὰς ἡμέρας μας, ὅπου αὐτὴ κυρίως ἐδυστηματοποιήθη καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν τελικὸν σκοπὸν τῆς τῆς ὑγιούς ἀναπτύξεως τοῦ σώματος.

Κρίσεις περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Χρυσάφη εἶναι περιτταί, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν καὶ ἄλ-

λοτε και ημεεις εγραψαμεν ποιαν θεσιν κατέχει ο κ. Χρυσάφης εις την ύποληψιν των επιφανεστέρων διδασκάλων και ιδρυτών της Σουηδικής Γυμναστικής. Το βιβλίον του είναι μεγάλη ανάγκη να μελετηθῆ ἀπὸ κάθε διδάσκαλον, ἀπὸ κάθε γυμναστήν, ἀπὸ κάθε ἀνθρωπον. Είναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς μεγάλης αὐτῆς επιστήμης, ἡ ὁποία μόνον, ὅταν γίνεται, ὅπως πρέπει, ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν σκοπὸν καὶ προορισμὸν της.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΞΕΝΟΝ

Ἐτελείωσε τέλος καὶ τὸ ζήτημα τῆς παραστάσεως τοῦ Chateeler, τοῦ νέου ἔργου τοῦ Ροστάν, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ ὁ ἀποθανὼν Κοκλέν.

Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ μεγάλου κωμικοῦ ἦτο δύσκολος, διότι εἰς τὸ νέον αὐτὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως τοῦ Juraquo de Bergerae ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ μεταβάλλονται εἰς κοκκόρους καὶ οἰκόσιτα πουλερικά.

Τὸ ἔργον αὐτὸ ἔχει ληφθῆ ἀπὸ παλαιὸν ἀλλιγωρικὸν ποίημα τοῦ 13ου αἰῶνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἕνας πετεινὸς πείθει ὄλους τοὺς συγκατοίκους του, ὅτι αὐτὸς εἶναι τὸ πᾶν εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἂν παύσῃ νὰ φωνάζῃ τὸ πρῶν, θὰ παύσῃ καὶ ὁ ἥλιος νὰ ἀνατέλλῃ. Τώρα τὸ μέρος τοῦ Κοκλέν, ὅπως καὶ τὸν Συρανὸ θὰ παίξῃ ὁ Gaudry τῆς Renaissance ἐπὶ πέντε ἔτη μὲ ἑκατὸν πενήντα χιλ. φρ. ἀπὸ μισθὸν καὶ ποσοστὰ κατ' ἔτος.

ΜΟΔΑ

Μαζὴ μὲ τὰ χελιδόνια, μὲ τῆς ὠραῖες ἀνοιξιάτικες ἡμέρες, μὲ τοὺς οὐρανοὺς τοὺς διαμαντοσπαρμένους τῶν ἀνοιξιάτικων νυκτῶν, μᾶς ἔρχονται καὶ ἡ μόδες τῆς ἀνοιξέως. Ἀκολουθοῦν καὶ αὐταὶ τὴν μεταβολὴν τῆς θερμοκρασίας, τὸ φῶς καὶ τὰ ἑμμορφα χρώματα τῶν ὠραίων δύσεων καὶ τῶν ἀνθοστολισμένων ἀγρῶν.

Εἶναι παρατηρημένον ὅτι ἡ ἀνοιξιάτικη μόδα ὡς πρὸς τοὺς χρωματισμοὺς της ἐμπνέεται πάντοτε ἀπὸ τὴν ἀναγεννωμένην φύσιν. Φέτος περισσότερο ἀπὸ ποτέ, μὲ τὰ πράσινα της ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν φρέσκων ἀμυγδάλων καὶ τελειοῦν εἰς τὰ ζώντανά καὶ κτυπητὰ χρώματα τῆς δροσολουμένης χλόης μὲ τὰ bleu ποὺ δανείζονται τὰ ὠραῖα καὶ δυνατὰ χρώματα τοῦ ἀνοιξιάτικου οὐρανοῦ, μὲ τὰ χρυσοτριανταφυλλιά καὶ χρυσοκίτρινα τῆς Δύσεως καὶ μὲ τὰ λιλά τῶν μενεξέδων, οἱ ὁποῖοι φέτος παραδόξως τὸν Μάρτιον πλημμυροῦν τοὺς κήπους καὶ τὰ ἀνθοπωλεῖα μας.

Τὰ σχήματα τῶν φορεμάτων μένουσιν πάντοτε μεταξὺ Empire καὶ Directoire, χωρὶς στενὲς μέσες, μονοκόμματα, μὲ ἕνα πιάσιμον ζώνης ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ στήθος, μακρὴν ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ἀλλ' ὄχι

πλέον τόσο στενὰ καὶ κολλητὰ εἰς τὸ σῶμα. Τὰ περισσότερα συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ζακέτες τοῦ ἰδίου χρώματος, μᾶλλον μακρῆς, χωρὶς φόδρα, αἱ ὁποῖαι καὶ ἀναπληροῦν κάθε ἐλαφρὸ ἐπανωφόρι τῆς ἀνοιξέως. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ μεταξωτὰ λεπτεπίλεπτα. Τὰ tailleurs ἀκολουθοῦν τὴν αὐτὴν γραμμὴν, πάντοτε κοντὰ, ὥστε νὰ μὴν ἐγγίζουσιν εἰς τὴν γῆν, πάντοτε πρακτικά, μὲ τὰ ἄσπρα ὑποκαμισάκια τὰ ἀνδρικά, εἴτε τὰ πολυτελῆ, εὐκόλα, πρόχειρα, οἰκονομικά, καθαρὰ, τὸ ὠραιότερον φῶρεμα ποὺ ἐπενοήθη ἀφότου ὑπάρχει μόδα καὶ τὸ ὁποῖον μένει πιστὸν εἰς ὄλους τοὺς τόνους τῶν στακτιῶν χρωμάτων. Τὰ ριγωτὰ ἀλλὰ καὶ τὰ καρὲ εἶναι τῆς μόδας, δειλὰ δὲ κάμουν τὴν ἐμπράντισιν τῶν καὶ ὀλίγα μὲ μεγάλες βούλες.

Τὰ καπέλλα μικραίνουν, μὲ τεπέδες μεγάλους ἄσχημοις, ἐντελῶς empire καὶ μὲ γύρους πρὸς τὰ κάτω ὅσας κάσκες ἀστυφυλάκων. Ἐνα εἶδος niniche μὲ δεσίματα ἀπὸ κορδέλες, αἱ ὁποῖαι στολίζουν ἀρκετὰ τὸ πρόσωπον.

Παριδινή.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἀγκινάρες. Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ὠραῖον, ὑγιεινὸν καὶ ἐκλεκτὸν χορταρικὸν τῆς ἐποχῆς. Καὶ τὰ φύλλα καὶ αἱ ραβδώσεις τῆς ἀγκινάρας εἶναι τονοτικά, διουρητικά καὶ ἀντιπυρετικά. Κοινῶς παραδέχονται ὅτι ἄσπρο κρασί εἰς τὸ ὁποῖον ἀφίνουν ρίζας ἀγκιναρῶν πολλὰς ἡμέρας, εἶναι ὠφελιμώτατον διὰ τὴν χυσοψῆν τὴν ὑδροπικίαν καὶ τοὺς ἐντερικοὺς ἐρεθισμοὺς.

Ἀγκινάρες εἰς τὸ φουῆρον. Εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ τρώγονται ἡ ἀγκινάρες. Τὰς στέλλετε εἰς μέτριον φουῆρον ὅπως εἶναι μὲ τὰ ἐξώφυλλα. Καὶ τὰς τρώγετε ἔπειτα μὲ λάδι, λεμόνι καὶ ἀλατοπίπερο.

Ἀγκινάρες τηγανιτές. Τῆς καθαρίζετε, κόπτετε τὰ ξηρὰ τῶν φύλλων βαθεία, τὰς μισοβράζετε. Τῆς ἀλατίζετε, ἔχετε χηλὸν μὲ καλὴ φαρίνα μὲ ἕνα αὐγὸ καὶ μὲ ὀλίγο ρακί, τῆς περνάτε εἰς τὸν χηλὸ, τὰς τηγανίζετε εἰς βράζον πάχος καὶ τῆς σερβίρετε ἐπάνω εἰς στρῶμα ἀπὸ κλαδιὰ μαιντανοῦ καὶ φέτες λεμονιοῦ.

Ἀγκινάρες μὲ λάδι. Ἄν καὶ εἶναι τὸ γνωστότερον εἶδος, ὅμως διὰ νὰ ἐπιτύχουν πρέπει νὰ μὴ βράσουν μὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μὲ λάδι, νερὸ νὰ τῆς σκεπάξῃ, λεμόνι καὶ ἀλατοπίπερο. Κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμα σκεπάζετε μὲ ἕνα πιάτο, γιὰ νὰ μείνουν λευκῆς.

Συνειθίζετε τὰ παιδιά νὰ ἀγοράζουν ἀπὸ τὰς οἰκονομίας τῶν λαγεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομὰς τοῦ παρελθόντος νὰ τὰς στείλουν.